

PAVEL BAREŠ



# PROJEKT KRONOS

Tváří v tvář skutečnosti se sen  
o osamělém hrdinovi stává noční můrou

HOST

**HOST**

**PAVEL BAREŠ**  
**PROJEKT KRONOS**



A hand, possibly a prosthetic or a mechanical one, is shown reaching out from a dark, industrial structure. The background is a bright, hazy sky with some faint clouds. The overall color palette is dominated by dark greys and blacks, with a strong red/orange tint in the upper half and a bright white/yellow in the lower half.

**PAVEL BAREŠ**

**PROJEKT  
KRONOS**

BRNO 2017

Použitá grafika: Sin City by Transformer18 (<https://flic.kr/p/q8QsJu>), CC BY 2.0, modified (**str. 20**); Future Media Festival by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/buRC92>), CC BY 2.0, modified (**str. 83**); Future by Dan Zen (<https://flic.kr/p/4xHKT5>), CC BY 2.0, modified (**str. 115**); Cruzando el puente (Explore!) by Juanedc (<https://flic.kr/p/ieNfRo>), CC BY 2.0, modified (**str. 171**); Insomnia by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/aHwa5p>), CC BY 2.0, modified (**str. 377**); Our little boys by Betsy Watters (<https://flic.kr/p/ce6xL>), CC BY-ND 2.0 (**str. 378**); White fence of White House at night by DeusXFlorida (<https://flic.kr/p/8TTqeb>), CC BY 2.0, modified (**str. 439**); Way by Georgie Pauwels (<https://flic.kr/p/rGD9GM>), CC BY 2.0, modified (**str. 477**); Darkness. Fears and shadows by JoE Cass (<https://flic.kr/p/oLFNgY>), CC BY 2.0, modified (**str. 545**).

Další grafika vznikla na základě zdrojů se statusy CC0.

© Pavel Bareš, 2017

Cover art © Karel Jerie, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-131-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-132-2 (Formát ePUB)

ISBN 978-80-7577-133-9 (Formát MobiPocket)





PROLOG

# VÍTEJTE V PROJEKTU KRONOS

**Şehir [şehir], subst. <převzato z turečtiny> 1. město; 2. člověk schopný komunikovat či přímo manipulovat s městskou zástavbou pomocí pouhé síly vůle.**

Samotná existence *şehirü* — a obzvláště jejich náhlý výskyt v moderní civilizaci — dodnes zůstává nevysvětleným fenoménem. O jejich původu koluje mnoho teorií: přirozeně pozměněný genofond, výsledek vědeckých experimentů, názory hraničící s ezoterickou praxí (viz *databáze, záznam PURE*), žádná však není podložena ověřitelnými daty.

O tom, že jsou skuteční, ovšem nemůže být nejmenších pochyb: Institut má k dispozici zdokumentované případy jedinců, kteří dokázali pouhou svou mentální aktivitou dočasně přestavět část městské zástavby o velikosti až jedné čtvereční míle. Rovněž existují záznamy vypovídající o jejich telepatických schopnostech, většinou souvisejících s představou dotyčných jedinců, že k nim „promlouvá jejich město“ (viz *databáze, záznam PURE*). Existence *şehirü* není veřejnosti známá a je v nejvyšším zájmu Institutu, aby tento stav zůstal zachován.

Institut v současné době dokončuje potřebné kroky ke zřízení paranormálního oddělení (viz *databáze, záznam projekt Kronos*), které by co nejdříve mohlo začít s analýzou tohoto fenoménu a řešením problémů, jež jsou s ním spojeny.

Záznamy o předchozích výzkumech *şehirü* a jejich výsledky je možné najít v *databázi Institutu* (viz heslo *PURE*) neexistují.

Databáze Institutu,  
2049

databáze, záznam *PURE*



Chyba #505 (zaznam\_nenalezen)  
Doporučujeme překontrolovat zadání, rozšířit vyhledávací rejstřík nebo kontaktovat Vašeho přímého nadřízeného.

databáze, záznam *PURE*



Chyba #505 (zaznam\_nenalezen)  
Opakované vyhledávání tohoto záznamu není schváleno pro Vaši úroveň prověrky.

databáze, záznam *PURE*



Chyba #505 (zaznam\_nenalezen)  
Upozornění: Zjištěno opakované vyhledávání neplatného záznamu. Uvědomuji vedoucí personál.

ukončit

pokračovat



V místnosti bylo pět mrtvých a Gasz.

On seděl v tureckém sedu na kulečnickovém stole a sledoval je. Oni seděli na židlích rozestavěných v půlkruhu a sledovali jeho.

Gasz přemýšlel, jestli jim to ticho připadá stejně trapné jako jemu.

Po obličejí mu sem a tam přebíhaly stíny — to kvůli kymácející se žárovce nad stolem — a s každou vteřinou měnily jeho tvář i duši. Proměňoval se rychlostí blesku: v jednu chvíli byl dravcem, který loví myši, v druhé myší, která loví dravce. V jednu chvíli architektem, v druhé rozbuškou. Nejprve knězem, potom stereotypem sexuálně zneužívaného chlapce.

Vybíral si.

Dítě, nebo strašák? Panna, nebo vrah?

Smát se, nebo trpět? Obojí zní *zábavně*...

Gasz byl *opravdu zábavný člověk*.

Věnoval každému ze svých pěti posluchačů zevrubný pohled.

První z nich měl střelnou ránu na hlavě. *V hlavě*. Skrz oko, koncový mozek a týlní část lebky. Druhý muž byl bez nejmenších pochyb panic, břicho měl nadmuté jako vázu a plíce plné mastné vody ze dřezu.

Třetí byla žena. Šátek na krku měla utažený tak, aby zakrýval temně fialový pruh kolem jejího hrdla.

Čtvrtý Gaszovi nevěnoval nejmenší pozornost. Hlavu měl zvrácenou dozadu v úhlu alespoň šedesát stupňů k páteři a civěl na zeď za sebou. Za tuhle nepozornost mu Gasz už teď připsal první minusové body.

Poslední byla asi desetiletá holčička. Měla podříznutá zápěstí a zakrvácené pyžamko.

Byla *nádherná*.

Co do charakteru, *pochopitelně*.

Mrkl na hodinky. Byla přesně celá. Nadechl se, okamžik bojoval s trémou — vždycky měl problém mluvit před davy — a pak rukou zachytil lampu nad stolem. Stíny mu ztuhly na tváři, vpily

se do pórů jeho kůže a staly se jeho neoddělitelnou součástí — alespoň pro tuto chvíli — a Gasz by byl přísahal, že se všech pět pozorovatelů zachvělo.

Tedy až na toho, co se zlomeným vazem dál tvrdohlavě zíral do zdi za sebou.

Usmál se tak mrazivě, jak to podle něj uměl jen on sám. A poté přesně tak, jak si to pamatoval z iniciačního proslovu toho kníratého generála v podzemní aule, řekl:

„Pánové...“

*Dámo...*



„...vítejte v projektu Kronos,“ řekl kníratý generál Connelly a důležitě se rozhlédl po svém obecenstvu usazeném v podzemní aule.

Bill Matthews ho ze sedmé řady sledoval s nepřekonatelným skepticismem.

„Vážně na sobě potřebuje mít uniformu, aby tady mohl přednášet?“ zamrmal.

„Je to voják, samozřejmě že nosí uniformu,“ poznamenal LJ, který seděl vedle něj. „Neměli bychom spíš hloubat nad tím, proč ty máš na sobě šustákovku a džíny?“

„Protože tohle není Afrika, ti lidi kolem nejsou povstalci, válka skončila před deseti lety a kvádru mám pořád ještě v čistírně.“

LJ se pohodlně zanořil hlouběji do svého křesla. „Chápu, že je to v souladu s tvým vrozeným negativismem, ale není nic špatného na tom, dávat najevo, kdo jsi...“

Generál zbrunátněl, jak nasál do plic další úctyhodnou dávku vzduchu, a jeho mocný baryton opět rozezvučel celou aulu: „Ačkoli je každý z vás z jiné části světa a jiného oborou, jedno máte všichni společné: jste ti *nejlepší z nejlepších*...“

Bill natočil hlavu a kradmo se porozhlédl po zbytku obecenstva: téměř stovce těch *nejlepších z nejlepších*.

Měl dobrou představu o tom, co jsou asi zač. Vojáci. Matematici. Úředníci. Logisticy, vědci, programátoři, tajní agenti... „CIA, FBI, kontrarozvědka, námořní pěchota...“ vypočítával LJovi na prstech. „No jasně, a pak taky NASA...“ zdůraznil úmyslně. „Nic z toho už dneska neexistuje. Jen relikvie národa mrtvého dost dlouho na to, aby mu na hrobě rostly kytky. A vsaď se, že polovina z nich ještě pořád nosí po kapsách odznaky a plastový legitky.“ Zamračeně sledoval medaile na generálově hrudi, jak hází prasátka do publika. „Nedávají najevo, co jsou. Jen to, co byli. Protože dneska už nejsou nic.“

LJ si otráveně sáhl do vnitřní kapsy saka, vytáhl z ní deset let neplatnou permanentku a odhodil ji na vedlejší prázdné sedadlo. „Měl jsem odletět kolonizovat Mars, dokud jsem měl šanci,“ zamumlal.

Byla to skoro až komická dvojice, Bill a LJ. Možná proto, jak diametrálně byli odlišní — a jak blízko k sobě přesto měli. Bill byl muž se širokými rameny, vypracovaným tělem a tváří ošlehanou těžkými časy od masivní brady až po holou hlavu. Pravda, přes padesát let ne zrovna přívětivého života se na něm s každým rokem podepisovalo víc a víc. Udržoval se nicméně v kondici tak, jak mu to jen bolavé klouby dovolovaly, a jeho tělo stále nenechávalo nikoho na pochybách, že kdyby opravdu chtěl, mohl by holýma rukama uskrtit grizzlyho. Pro něj samého bylo *pětapadesát* jenom číslo.

Co se vrátil z války, už si vždycky připadal na dvě stě plus.

LJ byl mladší než on — táhlo mu sotva na čtyřicet — a byl to ztělesněný kontrast. Na tuhle událost si sice oblékl sako, ale díky černé kůži, dredům a veselým očím se člověk nemohl zbavit dojmu, že by mu mnohem lépe sedl pletený svetr v duhových barvách a hraní na bonga na stanici D-dráhy. „*Lee Loyd James. Pracoval jsem na programech družic, které sondují vzdálené planety sluneční soustavy*“, by bylo nejspíš to poslední, co byste čekali, že vám řekne při zdvořilostním potřásání rukou na dobročinném večírku nějaké zdravotnické nadace.

Ale to přesně tehdy Billovi řekl.

„Vy jste voják, co?“ zeptal se ho ještě předtím, než se Bill stihl představit sám.

„To je to tak vidět?“

„Srážíte nohy k sobě, když s někým mluvíte. Jako v pozoru. A když odcházíte, vždycky se otáčíte doprava...“

„Bille, dávej pozor, myslím, že tohle bude důležité.“

Kníratý generál se zrovna mohutně nadechl, aby mohl pokračovat ve svém proslovu.

„Projekt Kronos není v souladu se zákonem. Možná shledáte, že některé části vašeho programu se nacházejí v šedé zóně morálky. Možná budou v přímém rozporu se vším, co jste kdy považovali za správné a čestné.“ Dramaticky se odmlčel a naklonil se nad řečnickým stolkem blíže k publiku. „K tomu mohu říci jedině: *překousněte to, nebo jděte.*“ Nechal tu větu okamžik viset ve vzduchu a potom pokračoval: „Rozlučte se s medailemi a čestnými vyznamenáními, s fotkami v novinách a články na e-síti. Historie nebude vědět, že jste existovali. Veřejnost *nesmí* vědět, že existujete. Radnice má plné právo vás odsoudit jako teroristy a zločince a věřte, že pokud jí k tomu dáte důvod, nebude váhat tak učinit.“ Další dramatická pauza. „Vaší jedinou odměnou bude vědomí, že činíte svět lepším místem. Attiona City počínaje.“

„Nenapadlo tě někdy, kdo to všechno vůbec financuje?“ sykl LJ. „Když to není Radnice, který soukromník si může dovolit takovouhle parádu...“

„Každý z prvních deseti světových leaderů ve zbraňovém průmyslu má ročně větší obrat než mělo USA v posledních dvou dekádách své existence,“ pokrčil Bill rameny.

„A kolik z nich má zájem na budování společnosti potírající údajnou paranormální aktivitu?“

„Trápí tě to hodně?“

„Trápí mě, že nevím, pro koho dělám.“

„Pro Institut.“

„A Institut je jako co? Je to jenom blbá nálepka. Zkoušels je najít na e-síti?“

„Co by to bylo za tajnou organizaci, kdyby se dala vyjet na e-síti?“

„Blaf, to by to bylo. Co když je Institut ve skutečnosti něco jako... Svobodní zednáři? Nebo nějaká nová scientologická sekta nebo...“

„A říkáš, že to by mě mělo trápit?“

„Říkám, že ti to nežeru. Nemáme tušení, pro koho a proč pracujeme. Nemáme tušení, kam až tohle sahá. Rozhodně mi nenakecáš, že to v tobě nehlodá.“

„Musím nějak splácet hypotéku.“

LJ se uchechtl. Bill chvíli mlčel. Generál za řečnickým pultem zatím pravidelně střídal další úderné fráze a dramatické odmlky.

„Jsem starej, LJi,“ přiznal nakonec. „Dvacet let jsem zabíjel ve jménu vlády na druhý straně světa a teď jsem tady a...“ *a nepoznávám dnešní svět...* „a... už skoro deset let se tady plácám jako ryba na suchu.“

„Mluvíš jako nějaký maniak z 3Souls<sup>1</sup>,“ poznamenal LJ.

„A přesně tak nechci skončit.“ Bill vydechl. „Jsem vychovanej válkou, LJi. V ničem jiným už fungovat neumím. A oni mi ji dají.“ *Potřebuju si zapálit.* „Proto jsem tady.“

„Řekl muž v šustákovce,“ rýpnul si LJ.

„Ale zmlkni...“

„Pořád to děláš, víš to? Dáváš nohy do pozoru, když...“

Bill vydal sotva slyšitelné zavrčení, ale LJ dobře vědel, kdy přišel čas přestat chytračit.

---

1 „(...) Pro většinu vojáků navrátilivších se v roce 2042 z války bylo obtížné se po všech těch válečných hrůzách, které prožili, zařadit zpátky do běžného života. Mnoho z nich časem našlo místo v syndikátu 3Souls, který jim dal možnost se s tím vyrovnat: vrátit se do ulic velkých měst a chovat se, jako by válka nikdy neskončila. Oběti válečných zločinů jsme už sice spočítali, ale každým dnem k nim přibývají oběti těch, které jsme před deseti lety učili střílet a teď jim vzali všechny terče. Znovu se tak opakuje historie *ztracené generace*, jen tentokrát se místo básní píší nekrology.“ (J. Garnett pro *AC Times*, 2043)

„Já vím,“ řekl raději. „A já do toho jdu s tebou.“

„Moc dobře víš, že jestli chceš, tak...“

„Prosím tě, sklapni,“ zasmál se LJ.

Bill se usmál rovněž. A dál sledoval generálův proslov.

„...přistoupíme ke jmenování vedoucích jednotlivých oddělení,“ říkal zrovna knírač. „Ředitel Paranormální divize Operačního oddělení...“

„Dvacet babek, že to bude pan C,“ zavrčel Bill.

„To je můžu rovnou spláchnout do záchoda.“

Generál se nadechl. „Caliban Murphy.“

„No jasně.“

Bill se neubráníl nutkání otočit hlavu, aby měl dobrý výhled na podsaditou postavičku muže, kterému už dnes v těchto kruzích nikdo neřekl jinak než *pan C*. Hlodavčí obličej s tvářičkami, které připomínaly křeččí torby, částečně skrytý za drobnými holo-brylíčkami, mu zdobil vítězoslavný úšklebek. Buclaté prsty obou rukou splétal ve spokojeném gestu.

Bill toho parchanta nesnášel.

„Ředitel Paranormální divize Výzkumného oddělení,“ pokračoval generál, „Vance Murphy.“

*A pan V těsně v závěsu*, pomyslel si Bill. Oba bratři seděli v posluchárně vedle sebe. Byli identickými dvojčaty, která si kdysi bývala podobná jako vejce vejci. Dnes už to ale máloco znamenalo. Zatímco pan C si od války už kolikrát musel povolovat opasek o další díрку, pan V se stával čím dál tím vychrtlejší karikaturou lidské anatomie. To ovšem bylo na jeho vzhledu sotva to nejděsivější. Nejhrůzněji působila jeho tvář. Cokoli kdy totiž bylo lidského v jejích rysech, to už dávno zmizelo pod nánosem krycích látek a množstvím chirurgických operací, které měly zakrýt následky mučících technik afrických povstalců. Dařilo se jim to jenom zpola. Stejně jako se panu V jen zpola dařilo budit dojem lidské bytosti.

„Vedoucí Výcvikového programu speciálních jednotek,“ získal si po chvíli generálův hlas zpět Billovu pozornost, „Bill Matthews.“

*A je to, pomyslel si, zatímco generál vyjmenovával další a další jména. Už brzo budeš mít svou válku zpátky...*

„... v pozlacené obálce na desce svého stolu naleznete všechny potřebné informace spolu s oddělením, pro které jste byli vybráni,“ dokončil generál o několik minut později.

„Jak se na mě těšíš jako na svého asistenta?“ zamával LJ přeloženým kusem papíru.

„Operační oddělení u Céčka by byla lukrativnější pozice, nemyslíš?“ zeptal se Bill.

„Mají tam hezčí výhled,“ uznal LJ. „To by se mi líbilo, pro případ, že bych se už první týden rozhodl vyskočit z okna...“

„A nyní,“ odkašlal si generál, „promluvím pan Green, ředitel Institutu, o tom, co vás čeká v nadcházejících dnech během zahájení projektu Kronos.“

*Válka, Bille...*

*Už brzo.*

„Hej, Murphy.“

Pan C i pan V se otočili jako jeden člověk.

„Myslím tebe, Céčko,“ upřesnil Bill.

Pan C nasadil svůj běžný, provokativní úšklebek a vystoupil z řady lidí, která po ukončení ceremonie mířila k východu z auly. Pan V následoval bratrova příkladu.

„Ale, ale. Ty se vážně vecpeš všude, že jo, Bille?“ usmál se pan C tak falešně, jak to jen lidská mimika dovoluje.

„Svět je pro nás dva asi moc malej,“ odušil Bill.

„Až moc,“ přisvědčil pan C. „Takže... vedoucí bootcampu? To vypadá, že vklouzneš rovnou zpátky do svých starých ocelových kanad.“ Pohlédl na něj přes obroučky svých holo-brýlíček. „Tebe vážně ještě nechají pracovat s dětmi?“



„Nebudou to *děti*,“ řekl Bill a už teď cítil, jak mu v žilce na spánku tepe krev.

„Já vím. Četl jsem ten program. *Sirotci*, tak se to bude jmenovat?“ Pan C zavrtěl hlavou. „Nemáš pocit, že Arrows prostě jenom zoufale chtěl, aby sis mohl připadat užitečný?“

„Budu trénovat lidi, kteří budou *tobě* dělat agenty, Calibane,“ řekl Bill s posledními zbytky klidu, které v sobě dokázal zmobilizovat. „Takže buď hodnej pejsek. Nebo jednou některej z nich přijde s náloží kolem pasu a tvojí fotkou vylepenou na vnitřní straně očních víček.“

Pan V přistoupil blíž. Ústa nemohl v pravém koutku otevírat úplně a jeho slova tak zněla trochu huhňavě, když promluvil. „Pane Matthews, kdybyste dovolil...“

„Drž hubu, Zjizvená Tváří. Teď mluvím s tvojí lehce shnilější polovičkou,“ odbil ho Bill a znovu se pohledem vrátil k panu C.

Tomu úsměv zamrzl na rtech. Lehce se předklonil a promluvil hlasem tak tichým, že ho v hluku klapajících podrážek a podpatků mohl slyšet jen Bill.

„Podívej, Bille... Nemám tě rád,“ zašeptal. „A vím, že to víš, tak proč si hrát na něco jiného. Nemám tě rád za to, že mi celý život přebíráš šance, které měly být moje. Nemám tě rád za to, že sis kdy vůbec dovolil *sáhnout* na moji dceru. A jsem si jistý, že ty mě za těch pár incidentů, kdy jsem tě *údajně* chtěl nechat zabít, taky nemáš zrovna v lásce.“ Křeččí tvářičky se mu naduly těžko kontrolovaným vztekem. „Takže když jsme tedy teď na jedné lodi, chci, abys věděl tohle: ještě jednou urazíš mého bratra... nebo se i na podělanejch pět mil přiblížíš k Megan... a věř mi, že ani Institut, ani všichni tvoji *Sirotci*, ani sám Poslední Mesiáš tě nezachrání.“

Bill jeho pohled opětoval bez mrknutí oka. „Budu se těšit,“ odpověděl.

Pan C pokynul svému bratrovi a oba se zařadili do průvodu vycházejícího z místnosti.

LJ, který celou scénu sledoval s dostatečným odstupem, si teprve teď dovolil se přiblížit.

„Jednou mi musíš říct, co jste si vy dva udělali,“ řekl.

„Ne,“ zamumlal Bill, „to opravdu nemusím.“ A vyrazil k východu.



Dav společensky oblečených mužů a žen se vyrojil z recepční haly Eclipse Tower a rozprchl se do všech koutů Centra Attiona City.

*Jako když flusnete do cedníku, pomyslel si Gasz.*

Vytáhl si z vnitřní kapsy saka pozlacenou obálku a z ní informace o umístění jakéhosi... *Clarence Broadyho z Paranormální divize Výzkumného oddělení.*

Musel být malý zázrak, že ho nepoznali. Pokud si Gasz dobře vzpomínal, Clarence, kterého včera touhle dobou *uklízěl* do čističky odpadních vod na Plošině, byl přece černochoch. *Nebo ne?*

Znovu pročítal informace na papíře a ke svému vlastnímu údivu ucítil takový legrační pocit v žaludku...

*Vzrušení.*

Tohle bude zábava.

Gasz byl *opravdu zábavný člověk.*



A právě v té chvíli, v mnohem nižší části města, přímo uprostřed Vítězné magistrály v Downtownu Attiona City, probíhala revoluce.

Tisíce Downtownerů se hrnuly ulicemi jako mravenci lesním podrostem. Z hrdel se jim drala revoluční hesla a v dlaních svírali cokoli dost těžkého či ostrého na to, aby se to dalo použít k prosazování základních lidských práv a svobod.

David Fox, seržant Radniční gardy, přebil svůj RF-AR a čekal, až dozní zvuky výstřelů, třštícího se skla a projektilů odrážejících

se od neprůstřelné karoserie zásahového vozu. Pak se vyklonil zpoza kapoty a vypálil několik dávek. Vůdce anarchistického hnutí Blackout Gerald Shaw se s řevem zhroutil z vrcholu improvizované barikády. David se bleskově vrátil zpět do krytu.

Stiskl spínač rádia připevněný k límci uniformy a snad postě toho večera začal na všech dostupných frekvencích vykřikovat jméno svého nejlepšího přítele, ztraceného kdesi vepředu.

*No tak, Aidene...*

*Já vím, že tam někde jsi...*

O svém převelení do projektu Kronos se měl dozvědět už příští týden.



Mezitím v mnohem vyšších patrech města — přesněji v jednom z nejvyšších pater Eclipse Tower — ve Výzkumném centru Institutu, někde hluboko, hluboko uvnitř komplikovaných synapsí hlavní počítačové sítě došlo k chybě.

Pomocná umělá inteligence INX<sup>2</sup> se sériovým číslem A0421 se probudila do své nově nabyté existence s *duší*.



Na opačném konci města, daleko od zářivých světél a nablýskanosti Centra, v downtownském Ústavu pro péči o duševně choré dr. Colea, si mladý chlapec jménem Luco Scarpa objímal kolena. Blackout už se dávno prohnal spodním Downtownem a teď se jako vařící voda probublával na povrch. Slyšel výstřely, slyšel křik lidí, slyšel křik města a cítil krev protékající jeho ulicemi.

---

2 INX = Intelligence Network type X. Označení umělé inteligence využívané agenty operačního oddělení Institutu nasazovanými do terénu.

*Kdybych to prostě skončil, říkal si zrovna, kdybych se... prostě...  
Pomohlo by to?*



A jen o několik set stop dál, na stanici D-dráhy Vítězná, se jiný mladý chlapec jménem Jason Blake úporně snažil být dobrým synem a trpělivě čekal na metro, které by ho odvezlo domů k jeho strachující se matce.

O necelé tři roky později se náhodou ocitne na tomtéž místě, když se tři zatoulaní výtržníci z 3Souls pokusí okrást nevinnou ženu — a bude se chtít stát hrdinou. V šarvátce, která propukne, ho jeden z útočníků hodí do kolejiště, přímo před přijíždějící vlak. Jason sotva stihne rozpřáhnout ruce a vykřiknout, než se o něj předeek vagonu roztrhne jako sklo.

A tehdy pochopí, že má *schopnosti*.



JASON









# SLONÍ HŘBITOV

Superhrdinský fenomén bude mým čtenářům jistě známý spíše ze stránek komiksových knížek než z každodenního života.

Pojďme se dnes ale ohlédnout za jedním z takovýchto hrdinů, jehož jméno se dostalo do povědomí milionů obyvatel Attiona City, obzvláště pak obyvatel Downtownu. Pojďme se ohlédnout za maskovaným hrdinou známým pod jménem *Dawner*.

Ačkoli se aktivně projevoval jen po velmi krátkou dobu, získal Dawner popularitu mezi občany velmi rychle. Lze to bezpochyby připisovat hlavně jeho zapojení do boje proti pokusu o Izolaci Downtownu na sklonku roku 2052 a jeho nejasným, leč nepochybným konexím s takzvaným Tribunálem úsvitu — ačkoli dodnes není jisté, zda Dawner s touto nechvalně proslulou organizací doopravdy spolupracoval, či nikoli.

A skeptikům, kteří se ptají: „Co mohl změnit jeden maniak v kostýmu?“, s klidným svědomím odpovím: „Hodně.“

Projekt na přestavbu horních pater Downtownu za účelem přenesení slunečního světla do celé čtvrti, který před týdnem prošel schválením, byl příhodně pojmenován *Dawnbringer*. Dawnerova maska, jeden z mála ostatků, které přežily kolaps Eclipse Tower, je symbolem downtownského boje se zločinem a vzdoru proti útlaku ze strany Radnice. Její črtu Dawnerovi příznivci sprejují po zdech všude pod Plošinou a je znakem odboje a jednoty místních obyvatel.

Občanské centrum několik měsíců řešilo o jeden případ navíc. Pod pery médií propuká maniakální superhrdinský boom. A obyvatelé Downtownu možná našli spasitele.

Bůh ví, že ho potřebovali.

Výňatky z článku  
„Muž, který nechal vyjít sfance“  
J. Barnett pro AC Times, 2053

Čtvrť Downtown v Attiona City byla místem, které držely pohromadě dekády rezavějící konstrukce a úporná vůle jeho obyvatel nepochcípát jako krysy v sudu s dehtem.

Po válce se Attiona — stejně jako všech sedm velkých měst, která přežila jaderný konflikt — stala soběstačným městským státem. Byla jedním z posledních útočišť pro přeživší na celém světě a jediným na východním pobřeží Severní Ameriky. Válčení uprchlíci ze všech koutů světa zaplavili město do posledního bloku a kapacita přetékala s každým dalším novorozencem. Kvůli radioaktivnímu zamoření za hranicemi Attiony nebylo možné rozšiřovat zástavbu do šířky (pokud jste tedy nechtěli žít na Od-krojků. A to jste nechtěli). Muselo se stavět nahoru.

Downtown byl zbytek původní podoby města. Dříve velkolepé věže bankovních center a honosné budovy divadel se teď ztrácely mezi bloky bytových jednotek šplhajících se po konstrukci výš a výš. Dnes už z nich nezbývalo o moc víc než zaprášené památníky ztracené mezi kvádry betonu, oceli a skla. V někdejších divadlech sídlili squatteři a dřívější mrakodrapy (které ironicky dosahovaly sotva na spodní část Plošiny) se změnilly v noční kluby a fetišácká doupata.

Radnici samozřejmě časem došlo, že růst populace se neza-staví. A že pokud budou ve výstavbě pokračovat tímto způsobem, celé město se jim doslova sesype na hromadu.

A proto nechali vystavět Plošinu. Plošinu příkrývající Downtown jako poklička papíňák; Plošinu podepřenou právě tou zástavbou, kterou tak úporně oddělovala od světa *nahore*. A na Plošině vybudovali Centrum, nablýskanou čtvrť zítřka využívající všechny technologie, o které lidstvo nepřišlo ve válce, k tomu, aby byl život tak sladký, jak jen může být.

Jenže to bylo daleko nahore. A Jason Blake, mladý obyvatel Downtownu, byl stále *tady dole*. Se svou úpornou vůlí nechcíp-nout jako krysa v sudu s dehtem.

Tady dole aktuálně znamenalo ve špinavém kiosku Tamale, ve kterém pravidelně kupoval sobě a mamce oběd po cestě ze školy.

„Ahoj Bobe,“ pozdravil kluka obsluhujícího pokladnu a proplétal se mezi regály, které byly z většiny naplněné vakuovanými sáčky s pestrobarevným želé.

„Čauz, Jason,“ mávl tloušťkou rukou, aniž odtrhl oči od komiksu, který četl.

„Máš tu ještě něco nemodifikovaného?“ ozval se Jason zpoza jedné z polic.

„Ech... myslím, že u mrazáku je ještě jedno kari,“ zabručel Bob.

*Kari. To bude mít mamka radost,* pomyslel si Jason sarkasticky a vytáhl z boxu plastovou krabičku naplněnou jakousi hnědou hmotou pochybné konzistence. Na vrchní části obalu měla velkou nálepku s přeškrtnutým M. Záruka toho, že alespoň polovina jejího obsahu je původně určena ke konzumaci.

*A pro mě...*

Sáhl do mrazícího boxu na úplně opačném konci uličky (a cenového spektra). Studený balíček se zeleným potravinovým gelem se mu v dlani třásl jako sulc.

*Vegetariánskou jsem dlouho neměl,* pomyslel si a přinutil svůj mozek nepřemýšlet nad absurditou faktu, že v ruce svírá balíček se želé a nápisem *Pizza Vegetariana* na etiketě. Snažil se také nemyslet na to, že s přístupem do školní laborky by si tenhle oběd nejspíš zvládl udělat i sám.

„Jak se má táta, Bobe?“ zeptal se, když přistupoval k pokladně.

„Ani nevím. Už druhý den nevyšel z pokoje. Včera večer jsem na něj klepal, ale asi už spal.“

„Měl by jít do nemocnice.“

„No jo, když oni ho nad Plošinou nevěmou... Přišli mu na to, že má kartu načerno, víš? Teď už je to s ním tak špatný, že by ho z Downtownu nepustili, ani kdyby nakrásně měl pravou. Prej kvůli nějaký... hoginenický...“

„Hygienický...“

„Jo. Normě, no.“

Jen málokdo z Downtownerů si mohl dovolit zdravotní pojištění, které by ho opravňovalo ke vstupu do nemocnic v Centru. Situace byla navíc o to absurdnější, že i s platnou kartou se člověk nemusel dostat přes přísná měření na medistanici u Chárona<sup>3</sup>, což, nepřekvapivě, hrozilo především ve chvíli, kdy byl člověk *opravdu nemocný* — nebo prostě žil ve špatném bloku. S narůstající paranoiou, kterou Centrum vůči Downtownerům trpělo, byli lidé čím dál tím víc odkázáni na místní lékařská zařízení. A Jason moc dobře věděl, v jakém stavu jsou nemocnice v Downtownu. Lidé s kvalifikací odcházeli nad Plošinu. Tady dole zbyli už jen mastičkáři-samoukové, kteří na černém trhu sehnali nějaká poloprošlá antibiotika. Samaritánské sekty rovněž dělaly, co mohly, ale i jejich kláštery byly spíš hospice než opravdové nemocnice. A když se náhodou objevil vzdělaný doktor idealista s vizí o záchraně světa, který tu chtěl provozovat veřejně přístupnou kliniku, dlouho nevydržel. Pouliční přestřelka, krádeže, nemoci...

Doktoři seshora tady neměli krom umírání co dělat.

Jason raději rychle změnil téma. „A co ty komiksy, jak se ti líběj?“

Bob se ale zachmuřil ještě víc. „Jo, dobrý, Jason, ale... Pořád nemůžu uvěřit, že fakt nechali Blue-Jaye umřít. Ten byl z celého Syndikátu úplně nejlepší...“

„Nejlepší? Blue-Jay? To jako fakt?“

„Totálně! Ten kostým a ty schopnosti a má vždycky tak dobrý hlášky...“

Jason v hrdle zadusil pohrdavé odfrknutí. Osobně si o Blue-Jayovi — komiksově postavě teenagera, který získal nadlidské

---

3 Výtahová dráha, jejíž nejspodnější stanice se nacházela v horním Downtownu a nejvrchnější na Plošině, byla jediným dopravním spojením mezi Downtownem a Centrem. Původně ji město pojmenovalo vzletným názvem Ikaros. Neuběhl ale ani rok, než se mezi obyvateli ujalo mnohem oblíbenější pojmenování: Cháron. Downtowneri často rádi cynicky prohlašovali, že žijí na *té špatné straně řeky mrtvých*.

schopnosti poté, co ho *klovla radioaktivní sojka*, a který chránil fiktivní verzi Centra Attiona City převážně před světelnými pa-prsky vystřelujícími kamsi do nebes — myslel svoje; přemohl se ale k povzbudivému úsměvu.

„Jen žádný strachy, Bobe. Vsadím se, o co chceš, že ho do pěti dílů zase obživěj.“

„Fakticky?“

„Hm. Nebo rebootnou.“ Poklepal prstem na stoh komiksových sešitů, který ležel na pultu vedle kasy. „Ale vypadá to, že do tí doby jseš zásobenej. Tenhle není ode mě, ne?“ Pohledem prozkoumal sešit položený navrchu. Hrdinka na přebalu si zjevně se zahalováním své tajné identity — či čehokoli jiného — příliš hlavu nelámala.

*Foxxxxy Fox #174: Down To Fight.*

*Jestli nemá stránky slepený k sobě, je to přímo sběratelskej kousek.*

„To vypadá na... náročnou četbu.“

„Jo, ten je zrovna od jednoho kámoše. Říkal, že to refedi... teda... re-de-fi-no-va-lo přístup k ženskéjm v komiksech, nebo tak něco.“

„To bezpochyby,“ odušil Jason. *Nějak se ty kvóty asi plnit musej.* Položil na Bobův pultík svůj nákup. „Kolik to bude?“

„Ehhh... To máš za... osm devade.“

Jason se ošil a automaticky si začal ohmatávat kapsy. „Jo, hele, Bobe, mám tu jenom sedm dolarů...“

„No ale to pak nejde, člověče.“

„Bobe, prosím, no tak. Vždyť je to pro mamku.“

„Kámo, nechtěj to po mně, táta mi vždycky říkal...“

„Bobe, jsme přece kámoši, ne?“ zkusil to Jason po jeho. „No tak, kolik už jsem ti půjčil těch komiksů? Hm?“

O chvíli později vyšel Jason na ulici se dvěma balíčky na dně batohu. Ano, Bob byl idiot. Ale byl to idiot, co prodával jídlo v téměř posledním obchodě, který si Jason a jeho matka mohli dovolit. A devatenáct let v Downtownu už Jasona naučilo, že hloupý dobrák je pořád lepší než chytrý parchant.

Nadhodil si batoh na zádech, zarazil si sluchátka s hudbou hluboko do uší a vyrazil k nejbližšímu zdymadlu<sup>4</sup>, které by ho odvezlo domů.

Proplétal se špinavými ulicemi osvětlenými jen pouličními lampami a neony budov. Bez nich by byla v Downtownu úplná tma. Pokud jste náhodou nebydleli na okraji města nebo těsně pod Plošinou, slunce se k vám přes hustou zástavbu nad vámi nikdy nedostalo.

Kdy naposledy vůbec Jason viděl slunce?

Na okraji jednoho bloku se mimoděk podíval přes zábradlí dolů, hlouběji do Downtownu. Tam někde dole, tisíce stop pod ním, byla *zem*.

Tam někde byla Temnata, nejspodnější část Downtownu. A pod nimi, pod samým povrchem země, Podměstí.

Jestli byl Downtown místo, které pohromadě držela lidská vůle neumřít, pak Temnata byla díra, kam lidství odcházelo chcípnout.



„Mno a když teda ten starej slon ucítí, že už brzo jako umře, tak se oddělí od stáda a najde si nějaký odlehlý, osamělý místo, kde vyčkává, než to přijde. A jediný, co mu dělá společnost, jsou mrchožrouti, co jako zpovzdálí čekaj na hostinu, a kosti ostatních slonů všude kolem...“

„Ale to je jenom blbá legenda,“ mávl rukou Frank N. Stein a pečlivě překročil nehybné tělo uprostřed chodníku.

„Jo, legenda,“ přisadil si Mohawk. „Sloni nikdy neexistovali, ty pako.“

„Ale existovali!“ bránil svůj příběh Hook. „Jenom už jsou vyto... *vyhynulý*. Myslim, že to... že na ně spadnul meteor nebo tak něco...“

---

4 Menší, hydraulicky poháněné výtahy, které pendlují mezi jednotlivými bloky Downtownu.



Frank N. Stein v duchu hořce zalitoval, že vzal na dnešní sklizeň zrovna tyhle dva.

Celá trojice byla bezpochyby přinejmenším podivná, o tom nebylo sporu. Frank N. Stein, Mohawk i Hook byli At'hiaka — městští divoši, po kterých by se i ve spodním Downtownu kolemjdoucí ohlíželi. Mohawk, který si vlasy lepil dehtovým voskem do výrazného číra, byl paradoxně ze všech výrazný nejméně. Hook na tom byl už o poznání *lépe*: místo rukou, o které přišel jako dítě, mu na zápěstí navazovaly dvě podomácku vyrobené protézy zakončené čímsi mezi pirátským hákem a švýcarským otvírákem na konzervy. Na jednu stranu to zakrnělému chlupci dodávalo děsivý zjev, v praxi s nimi ale sotva dokázal vzít za kliku. Největší dojem na okolí však přesto dělal nejstarší Frank N. Stein, kterému ze zjižené kůže na holé hlavě trčely porůznu posbírané šroubky, matky, víčka od konzerv a další kousky náhodného kovového šrotu.

Nikterak se netajil tím, že pro tuhle konsternující vizáž podstoupil několikanásobnou částečnou trepanaci lebky. Celkový dojem to totiž jen umocňovalo.

*Tetování má už dneska každěj...*

Tahle trojka by na běžné ulici jistě upoutala spoustu pozornosti. Ale tady byli v Temnatech. To, po čem tu kráčeli bosýma nohama, byla hlína planety Země a jakoukoli civilizaci nechali už dávno daleko nad sebou.

Tady byli v bloku zo13 — na Sloním hřbitově.

Frank N. Stein sice ještě neprošel iniciací (jinak by nemusel provádět sklizně), ale z celé trojice byl nejzkušenější a shodou okolností i nejvzdělanější. Ne dost na to, aby se mohl — nebo *chtěl* — nechat pořádně zaměstnat, ale dost na to, aby někde po cestě pochytil, že sloní hřbitovy byly pouhou legendou (a *rozhodně* neměly co dělat s meteority). Bezsporně ovšem byly legendou příhodnou.

Překročil další tělo, posunul si roušku na nose výš a zastavil se u dveří do opuštěného squatu. V okolí panovalo zlověstné ticho.

Nikde kolem nebylo ani živáčka. *Zato mrtvých dost...* Na cestu si museli svítit baterkami — Občanské centrum už dávno vypnulo proud celému bloku.

„Kárku nech tady,“ řekl Hookovi který se kovovými háky neohrabaně snažil řídit podomácku stlučená nosítka s kolečky. „Mohawku, páčidlo.“

Mohawk přistoupil k masivním kovovým dveřím, stiskl baterku mezi zuby, vrazil omlácený konec trubky do škvíry mezi křídly a s mohutným rykem dveře otevřel.

„Bacha na roušky,“ připomněl ostatním Frank N. Stein, když vstupovali do prostorné industriální haly.

Zem byla posetá desítkami těl v nejrůznějších stádiích rozkladu.

„Tak fajn,“ dal si Frank N. Stein ruce v bok. „Pojďme si najít pár *nakažených*.“



Nakažených vídal Jason cestou ze školy víc a víc každým dnem. Ještě před několika měsíci to byla legenda ze spodních pater Downtownu. Dnes už se pár takových našlo v každém bloku. A kolikrát ne jen *pár*. Čtvrtí se poslední půlrok šířila nová epidemie, a pokud věděl, dnes už zabíjela i tisíce lidí denně. Spousta lidí už ani nevycházela z domu bez ochranné roušky a gumových rukavic. Všichni se báli, že budou dalším korálkem na počítadle. A co bylo nejhorší: nikdo neměl nejmenší tušení, jak to léčit.

Málokdy jste mohli nakažené vidět na veřejných místech, ale Jason si rád krátil dlouhou cestu ze školy všemožnými zkratkami a vedlejšími uličkami. A právě tam jich bylo nejvíc. Kolikrát se přistihl, že zadržuje dech takřka celou cestu ze školy.

Právě teď sestoupil zdymadlem o několik pater níž a znovu se probojovával ulicí plnou lidí spěchajících za přežitím. Na zemi se vedle prázdných odpadkových kontejnerů válely odpadky a suť

z pouliční přestřelky z minulého týdne, které nikdo neuklidil. Zpoza kontejnerů vykukovaly skupinky dětí s barevnými šátky kolem hlav a *hrály si na válku*<sup>5</sup>. Na rozích ulic žebrali o drobné bezdomovci a individua v metaherákovém rauši. Když z rušné ulice uhnul do postranního tunelu, prošel kolem prvního z nich — muže s nezdravou kůží a vypadávajícími vlasy. V koutcích očí a pod slezlými nehty měl škraloupy zaschlé krve.

Prošel uličkou a snažil se myslet na cokoli jiného než na to, jak příšerné místo Downtown je a jak rád by odsud nadobro vypadnul.

I to byl důvod, proč toho s matkou oba udělali tolik pro to, aby mohl chodit na tu nejlepší školu, jaká v Downtownu byla. Což sice pořád nebylo nic extra, ale pro jeho matku to znamenalo hodně. Byl to jediný způsob, jak získat vzdělání dost dobré na to, aby měl šanci dostat se na jednu z lékařských univerzit nad Plošinou — a tím pádem získat vízum k dlouhodobému pobytu v Centru.

Jason věděl, že na tom matce hodně záleží. Ale také věděl, že ji nehodlá nechat v Downtownu, kdyby se snad na medicínu opravdu dostal. A to zdaleka nebylo jisté, protože studium bylo skutečně náročné. Nemluvě o tom, jak mizerný byl Jason student.

Občas to ale mělo i své výhody. Tak například si Jason poslední měsíc z laboratorních praktik po troškách odnášel vzorky

---

5 „(...) být dítě v Downtownu znamená být zranitelný. Být *ohrožený druh*. A zásluhou tvrdé městské selekce se děti *přizpůsobily*. Není ničím neobvyklým na ulicích potkat gangy bojující o svůj *revír* — gangy složené výhradně z dětí ještě před pubertou. Ostatně statistiky říkají, že máte-li doma tři potomky, jeden z nich má pod matrací zbraň. Drogovému průmyslu vládne dnešní generace teenagerů a dětská kriminalita pomalu, ale jistě převyšuje tu dospělou. A nikoli, návrh Občanského centra na snížení věkové hranice trestní odpovědnosti není adekvátní odpovědí. (...) Opět nemůžeme obviňovat nikoho jiného než sami sebe. Stvořili jsme svět, ve kterém lze přežít jediným způsobem: *dospět*. Čím dříve, tím lépe. Downtown na nikoho nečeká.“ (Výňatky z článku „Lidství dnes“, J. Garnett pro *AC Times*)

několika chemických látek, ze kterých byl schopný vyrobít něco na způsob W-Cleaneru<sup>6</sup>. Byl si jistý, že mamka by s tím nesouhlasila, ale on jí to říkat nehodlal. Chtěl to pro ni jako dárek.

Po chvilce se znovu vynořil na hlavní třídě.

VESELÉ VÁNOCE 2052! hlásal nadšený neonový Santa nad obchodem na konci ulice. Z nějakého důvodu to Jasonovi připadalo jako výsměch.

Jen těžko se mu věřilo, že zítra má být Štědrý den.



Blok zo 13 získal svou přezdívku teprve před pár měsíci, ujala se ale rychle. Ani nikdy dřív to nebylo populární místo — ale to ostatně nebyl žádný *zetkový* blok, postavený tady dole v Temnatech. Jen málo z bloků X, Y a Z bylo vůbec ještě oficiálně osídlených: většině z nich Občanské centrum zkrátka odstříhlo elektřinu a zapomnělo na jejich existenci, když se místní kriminalita definitivně vymkla kontrole. A temnota už udělala své. Člověk zkrátka nebyl stvořený pro život strávený ve tmě. Kdo z místních nestihl umřít nešťastnou náhodou nebo při přepadení, toho tohle místo záhy dohnalo k šílenství.

Ale teď, po mnoha letech spánku, Hřbitov znovu obživil. Těžko říct, co na těch legendách bylo pravdy: jestli byl zo 13 opravdu epicentrem náказы; jestli tu někde opravdu žil mudrc léčící ty, co dokázali zodpovědět jeho hádanky. . . Jisté bylo jen to, že se příběhy rozšířily jako lesní požár. Sloní hřbitov získal své jméno, svou pověst, dokonce i kult fanatických vyznavačů — a brzy každý nakažený, který ztratil práci, domov a přátele, vyrazil právě sem.

---

6 „Věděli jste, že jen 12 % vody rozváděné po městě je chemicky nezávadných? Chraňte před nebezpečím sebe i svou rodinu! Používejte W-Cleaner: univerzální čistič vody. Stačí vysypat, promíchat a vypít! W-Cleaner. Dejte si sklenku!“ (Televizní reklama)

Čekat na smrt, sám, jen ve společnosti vybělených kostí těch, kdo přišli před ním. A mrchožroutů vyčkávajících za rohem.

„Hledejte krev pod očima a za nehtama,“ rozlehl se squatem Frankův hlas. Mohawk ohledával druhou stranu haly, zatímco Hook se vyšplhal po rozbitém schodišti na ochoz v prvním patře. Baterky stále zůstávaly jejich hlavním zdrojem světla. Sice na několika místech rozhodili pár světlic, ale na osvětlení celé haly to ani zdaleka nestačilo — a původní halogenová světla rozmístěná u stropu byla mimo provoz už nejspíš několik let.

„Potřebujem jen ty fakt nejčerstvější, jasný?“

Frank N. Stein opatrně našlapoval v mezerách mezi těly a nevábně páchnoucími kalužemi. Nebyla to dešťová voda — alespoň ne *skutečná* —, jen následek děravé střechy a ještě děravějších odpadních trubek kdesi nad nimi. Ne, sklizeň rozhodně nebyla pohodlná práce, ale zato byla bezpečná. Občanské centrum se do Temnat neodvážilo. I bandité už dneska byli passé. Ani těla tu nikdo neuklízěl. Pokaždé když se sem Frank znovu vrátil, vídal staré známé tváře.

Někdy uvažoval nad tím, jestli by jim neměl začít dávat jména.

Když převrátil na záda třetí tělo, vyrušilo ho tiché, ale zřetelné *cvak-cvak*. Vzhlédl a kuželem baterky našel Mohawka na druhé straně haly, kterak si cvaká zapalovačem pod skleněnkou zasunutou v chřípí.

„Nechtěl bys bejt radši užitečnej?“ vyjel na něj Frank N. Stein podrážděně.

„Ale dej si voraz,“ odsekl Mohawk a dál zápolil se zapalovačem. „Chceš to zkusit? Epená, kámo, žhavá novinka na trhu. Stálo mě to skoro dvě kila...“

„Supper nás naporcuje zaživa, jestli dneska nesklidíme aspoň tři...“

„Ale nenaporcuje. Ne s Doserem za zadkem.“ Zapalovač se konečně rozžehl a Mohawk slastně nasál horké výpary do nosu. „DěPéčko to teda není,“ uznal, „ale stejně...“

„Zmlkni,“ okřikl ho Frank.

„Hej, myslím, že jednoho mám!“ houkl Hook z ochozu, ale Frank okamžitě utnul i jeho. Otočil se k hlavním dveřím do továrny haly a posvítil na ně baterkou.

„Někdo jde,“ řekl.

„Blbost,“ mávl rukou Mohawk a dál potahoval ze skleněčky. „Sem se žádnéj fízl neodváží...“

V tom měl Mohawk bezpochyby pravdu.

Nicméně vzápětí se dveře haly opravdu otevřely.



„Jsem doma, mami!“ zavolal Jason, když za sebou zavřel dveře do bytu a v předsíni se soukal z bot.

„Ahoj!“ ozvalo se z obývacího pokoje. „Co tu děláš tak brzo? Nemáš v pátek tréninky?“

„Biff má už týden zavřeno,“ oznamoval Jason. „Mám trochu starost, jestli se nenakazil.“

„Ach, tak to nerada slyším...“

Oněmi *tréninky* byly kurzy sebeobran, na které Jason dvakrát týdně chodil do chrámu ke svému mistrovi. Tím *mistrem* byl Biff, který si trénováním bojových umění přivydělával k promítání v kinech, a jeho *chrámem* byl ve skutečnosti starý autoservis s matračkami nakradenými z nedaleké základky. Na tom ale přece pramálo záleželo. Jason na jeho skupinové tréninky chodil už od nějakých deseti let a staly se jeho oblíbenou složkou týdenní rutiny. I jeho matka z toho měla radost: věřila, že čím víc času stráví boxováním do pytle, tím méně bude mít potřebu prát se *doopravdy*.

„Jak šla noční?“

„Nic nového. Jsem utahaná jako kůň.“

Jason vešel do obývacího pokoje. Nebyl to velký pokoj. A jejich byt nebyl velkým bytem. Byla to jen krátká chodba, kuchyň s obývacím

prostorem v jednom, koupelna a dvě stísněné ložnice. Ale to ne-  
vadilo.

Jasonova matka seděla na ošuntělé pohovce a sledovala televi-  
zi. Byla to drobná žena, na které se život těžce podepsal. Unavená  
duše v unaveném těle.

Jason ji miloval jako nikoho na světě.

„Tak si jdi lehnout.“

„Nemůžu spát,“ zavrtěla hlavou.

„Protože pořád čučíš do tý bedny. No tak, mami, jdi si lehnout.“

„Dávají zajímavý program. Teď mluvili o Shawovi.“

„To byl ten předák Blackoutu?“

„Hm. Dávali dokument o tom, že je možná pořád ještě naživu.  
Že ho Radnice drží v nějakém tajném vězení a...“

„Jasně. Chlapy jako on nezastaví jenom to, že je někdo zastřelí.  
Vážně, mami, moc koukáš na telku.“

„Dobře, už to vypínám,“ zalomila rukama a otočila se na gauči,  
ale televizi nechala zapnutou. „Co škola?“

„Nic moc. Přinesl jsem ti k věci kari.“

„Bože, kari,“ rozesmála se. „Nejsem už trochu stará na kari?“

„Byla to poslední nemodifikovaná věc, co v Tamale měli.“

Ohlédla se na něj. „Víš, že tyhle věci si máš kupovat pro sebe.“

„Bla, bla, bla. Dám ti to do ledničky, jo?“ Objal ji a dal jí pusu  
na tvář. „Ne že sníš to želé, jasný?“

„Hm. Co to z tebe cítím?“

„Co? Co je? Smrdím?“

„Ne, naopak, ty...“ Překvapeně otevřela ústa dokořán. „To je  
můj make-up!“

„Cože? To né, prosim tě, co bych já...“

„Ukaž to,“ nekompromisně si přitáhla Jasonovu hlavu pod svůj  
drobnohled. „Co sis to udělal s okem, proboha?“

„Nic přeci, nic tam nemám...“

„Ale máš, pod *mým make-upem!*“

„Nic to není, mami, fakt, jen jsem se s někým srazil na chodbě...“

„Srazil s někým na chodbě?“ zdvihla pochybovačně obočí.  
„V plném sprintu asi, co? Že ty ses zase připeletl do nějaké rvačky?“  
„Ale mami,“ mávl Jason rukou. „S kým já bych se asi tak rval?“



Frank N. Stein zamířil kužel baterky ke dveřím.

*Co to u všech čertů...*

Příchozí měl přes hlavu přetaženou kapuci a tvář mu zakrývala maska s velkými zrcadlovými očníci a plynovým filtrem. Lokty, ramena a kolena měl krytá chrániči, kolem zad obepnutý bederní pás. Paže měl od předloktí po dlaně obmotané bílou bandáží.

Zastavil se asi pět yardů od Frank N. Steina.

„Zdravíčko,“ řekl mužským — *nebo... chlapeckým?* — hlasem.

Byla to rozhodně poslední věc, o které by si Frank N. Stein myslel, že ji uslyší od maskované postavy uprostřed opuštěné tovární haly plné mrtvol.

„Co jseš sakra zač?“ zavrčel Frank a rukou sklouzl k rukojeti mačety, kterou měl zavěšenou u boku. Periferním viděním zahlédl, jak se k nim Mohawk spěšně blíží z druhé strany haly.

„Jsem *Dawner*,“ odpověděl maskovaný se znatelnou snahou o teatrálnost v hlase. „A... *tohleto* nebude třeba,“ kývl směrem k jeho mačetě.

„To už posoudím sám,“ odbyl ho Frank chladně.

„Ne, vážně,“ mávl *Dawner* rukou. „Chci říct, normálně by to tak asi bylo: přepadnul bych vás ze stínů, něco stylového zahlásil, dali bychme si efektně po tlamě...“

„*Normálně?*“ nadzdvihl Mohawk, který právě stanul Frankovi po boku, obočí. „To jako tohle děláš často?“

„Začal jsem nedávno. Je to v klidu, jestli jste o mně ještě neslyšeli, *pí-ár* jsem trochu zanedbával...“

„Takže ta hučka a všechno,“ přejel ho Mohawk pohledem, „to je jako nějakej... *superkostým?*“



„Jop,“ přikývl Dawner, který se stále nezdál být celou situací ani v nejmenším vyvedený z míry. „Na ochranu mých nejbližších, znáte to. Jako má Jackal z komiksů a tak.“

„Cože?“

„Ále, to máš fuk.“

Frank vrhl nervózní pohled po Mohawkovi. I ten už za zády svíral svoje *břítvy* — odřezky kovu obalené hadrem, které At' hia-ka používali místo nožů a běžně je schovávali pod rouškami na stehnech — a tčkal pohledem z Franka na maskovaného cizince a zase zpátky.

Tohle byla totiž pro všechny velká premiéra. Nikdo je nikdy při sklizni nevyrušil. *Nikdo, nikdy*. A mělo to svůj důvod.

Protože Frankovi bylo jasné, že kdyby se cokoli z toho, co tady dělají, někdy dostalo *ven*, Supper by je rozcupoval na kousky.

„No, ať už jseš kdo jseš, tady sklízí Kmen,“ zasyčel mezitím Mohawk výhružně. Kupoval Frankovi čas, aby se mohl rozhodnout. Jako obvykle měl spoustu drsných řečí, ale když došlo na opravdovou zodpovědnost, stáhl ocas mezi nohy a poslušně čekal na vůdce smečky. „Cizince tu nevidíme rádi.“

*Co když toho už teď viděl příliš?*

„Vaše... *sklizení* by mi nemohlo bejt víc ukradený, věřte mi,“ zavrtěl Dawner hlavou. „Upřímně mi to celý přijde jako dost velká nechutárna. Jsem tu pro něco jinýho.“

*A co když jenom blafuje?*

Frank N. Stein nenápadně zdvihl oči a zamžoural do tmy nad ochozem v prvním patře. K jeho překvapení se Hook projednou zachoval jako inteligentní člověk a byl celou dobu tiše jako myš. Teď opatrně nahlížel přes římsu ochozu a sledoval dění dole.

„A co by to mělo bejt?“ vrátil se Frank k maskovanému a snažil se zklidnit rozbušené srdce. *Je to naše jediná možnost... Nesmíme to podělat...*

Dawner zdvihl paži a ukázal na Mohawka.

„To epená,“ řekl. „Chci vědět, kdo ti ho prodal.“

Mohawk si ho podezřívavě změřil. „Tak o to jde? Chceš se *zhulit*?“ Uchechtl se. „To není fet pro obyčejný smrtelníky, frajere, tohle je pro členy Kmene. Bylinnej extrakt z nejtemnějších hlubin pralesa...“

„Je to průmyslovej odpad namixovanej s tabákem,“ utnul ho Dawner chladně. „Prodává se za trojnásobek ceny rádoby-etno-idiotům, co nepoznají Amazonii od Afriky, ale zrovna tak bys mohl šňupat omítku.“ Udělal krok kupředu — ten poslední krok potřebný k tomu, aby na něj měl Hook dobrý výhled. *Lepší šanci už nemusíme dostat...* „Vážil jsem sem dlouhou cestu a nejsem zrovna nadšenej z toho, že se tu musím handrkovat uprostřed pohřebiště. Takže si odpusť ty šamanský kecy, dej mi to jméno a můžeme si všichni jít po svejch.“

Frank vrhl po Hookovi poslední pohled, nadechl se a významně kývl.

„Jednu věc ti slíbit můžu,“ obrátil se zpátky na Dawnera. „Ty už po svejch neodejdeš.“

Nato se Hook s výkřikem odrazil od okraje ochozu a s oběma háky nad hlavou po Dawnerovi skočil.



„Jasone, počkej ještě. Podívej se do té tašky v předsíni.“

„Co je v ní?“ Jason zalovil v igelitce položené u dveří do bytu a vytáhl dvě chirurgické roušky. „Eh, mami?“

„To je kvůli nakaženým. Lidi už to začínají nosit.“

„Ale mami!“

„Co? Jasone, lidi na to umírají. Po tisících...“

„Ale...“

„...dávají to ve zprávách!“

„Já nechci nosit roušku...“

„Proč? Protože vypadá hloupě?“

„No... jako, vypadá!“

„Radši budu mít hloupě vypadajícího syna, který je naživu, než nádheru v rakvi, děkuju pěkně,“ ozvalo se nesmlouvavě z kuchyně.

Jason odevzdaně vydechl. „Fajn, fajn. Slibuju, že to budu nosit. Teď si jdu dělat úkoly, jo?“

„Počkej!“ vykřikla za ním, když se otočil k odchodu.

„Co?“

„Máš na rameni krev!“

*Sakra... Asi mi protekla náplast...*

„To je jen strup, mami, strhnul jsem si ho...“ uklidňoval ji a prohlížel si krvavou skvrnku, která mu prosakovala tričkem na pravém rameni.

„Jakej strup?“

„Já nevím, starej strup...“

„Jasone...“

Založil si ruce v bok. „Dobře, mami, kápnu božskou. Popral jsem se s pirátem, kterej měl místo rukou kovový háky a říznul mě do ramene. Spokojená?“

Ona si na oplátku založila ruce na prsou. „Ten tón si příště můžeš odpustit, mládenče. Ale fajn. Běž si dělat ty úkoly.“

Smiřlivě se pousmál a zmizel v chodbě. „Budu v pokoji, jo? Ne že sníš to želé!“

„ARGH!“

Jason vykřikl, když ho bodec na Hookově pravačce řízl do svalu na rameni. Vyhnul se ale tomu nejhoršímu — kdyby na poslední chvíli neuskočil o pár čísel vedle, Hook by ho nejspíš prošpikoval jako krysu na špízu.

Teď sotva stihl odklopýtat stranou, než ho všichni tři At’hiaka bleskově obklíčili.

*Ale ne...*

*Měl jsem je prostě přepadnout ze stínů, něco stylového zahlásit a sejmut je jednoho po druhým. Jako vždycky.*

*Do hajzlu, Jasone, proč jsi to prostě nemohl udělat jako vždycky?*

Jakási zapadlá částička jeho mozku se ho mezitím snažila upozornit na to, že tady něco nehraje. Že At'hiaka — ačkoli proslulí svou... *extrémností*, dejme tomu — se málokdy chovali agresivně bez důvodu.

*Možná jsem si měl odpustit ty „šamanský kecý“?*

*Jo. A možná bych se měl soustředit na to, jak se dostat z týchle šlamastyky.*

Látkou na rameni mu začala prosakovat krev.

*Tak jo. Zkusíme klasiku. Vztáhl ruku vzhůru. Tohle už je pro tebe přeci hračka, ne?*

Pevně zavřel oči.

*Bum!*

A všechna světla v místnosti se rozletěla na kusy v oslepující zářivé explozi.

*„ÁÁÁHHH!“*

Všichni tři At'hiaka si okamžitě zabořili tváře do předloktí. Tak silný nápor světla je spolehlivě oslepil. Dawner ignoroval pálení i mžítky, které mu vytanuly před očima, a vrhl se po prvním z divochů.

*Vem to systematicky, Jasone. Kdo představuje největší hrozbu?*

Přiskočil k Hookovi, který se kolem sebe naslepo oháněl ostrými protézami jako splašený větrný mlýn. Vybral si ten správný moment, podklouzl mu pod paží, pravačku mu sevřel v páce a zkroutil za zády, zatímco mu volnou rukou sevřel hrdlo.

„Ghhmhm!“ zasýpal Hook přidušeně a zmítal sebou, jak jen mohl, ale Dawner sevření nepovolil. At'hiaka mu postupně uvaldal v rukách.

*Ještě pár vteřin...*

Mohawk i Frank N. Stein se zatím začali vzpamatovávat.

*Ještě chvílku... Jen ho přidusím a omdlí... Ve filmech to tak přeci funguje, no ne?*

Ke své smůle ovšem Jason nebyl ve filmu.

Frank N. Stein a Mohawk se zatím rozkoukali úplně. Jason zaklel a mrštil zpola omráčeným Hookem k nejbližšímu sloupu.

*Snad bude mimo dost dlouho na to, abych se stihl vypořádat s těma dvěma...*

Mohawk bojovně zaryčel a sevřel v dlaních své provizorní břitvy. Frank N. Stein tasil mačetu.

*Ou. Mačetu. Dawner nasucho polkl. Možná jsem měl ty priority přehodnotit...*

Vzápětí po něm skočili oba naráz a mlátili kolem sebe zbraněmi hlava nehlava. *No do hajzlu.*

Než se Jason nadál, už tancoval mezi ležícími těly jako při kankánu v minovém poli. Oba divoši naštěstí bojovali přesně tak, jak očekával — tedy *divoce a bezhlavě* —, ale každý další Jasonův úhyb byl o něco těsnější než ten předešlý. Navíc se sotva zmohl na jakoukoli ofenzivu: Frankova mačeta mu nedovolovala přiblížit se víc než na vzdálenost tří stop, a co Mohawkovi chybělo v délce čepelí, to úspěšně doháněl svou robustní stavbou těla. Bylo jen otázkou času, kdy ho zaženou do kouta.

*Jestli mě obklíčí — BACHA! Kruci, vždyť přes tu masku je vidět úplný hovno!*

Jen tak tak se sehnul pod dalším švihem Frank N. Steinovy mačety a čiré štěstí ho zachránilo před ošklivou řeznou ránou do břicha od Mohawkových břitev.

*A potím se v tom jak čuně... Sakra, to je vedro...*

Pomalů, ale jistě ho tlačili ke zdi.

*Proti dvěma nemáš nárok, Jasone. Musíš je dostat jednoho po druhém. Potřebuješ rozptýlení nebo...*

Nohou zavadil o pohozenou světlici.

*Bingo.*

Sehnul se, hrábl po ní a v plynulé otočce ji mrštil Mohawkovi do tváře. Obr zakolísal a zběsile zamával rukama, ale roj jisker ho přesto zasáhl přímo do obličeje.

*Mám tak pět vteřin. Možná ani to ne.*

Skočil po Frankovi, dokud měl ještě výhodu okamžiku překvapení. Divoch proti němu vyrazil bodným výpadem. Dawner

se bodnutí vyhnul v poslední možnou chvíli, špička mačety mu roztrhla mikinu na břicho.

*Do háje, ta byla od mamky k narozkám...*

Prvním úderem malíkovou hranou do ohryzku ho ochromil. Hned nato mu sevřel ruku s mačetou v zápěstí a vypáčil mu zbraň z prstů.

*Je bezbrannej. Celej tvůj.*

Chytil ho pod krkem a podkopl mu nohy, aby ztratil balanc. Pak jím mrštil rovnou proti zdi. Frank N. Stein do ní narazil jako pytel mouky a v bezvědomí se sesunul k zemi.

Celé to trvalo asi šest vteřin.

*Takže kde je ten tře...*

PRÁSK!

Otočil se přesně ve chvíli, kdy se po něm Mohawk ohnal kovovou rourou, kterou sebral odkudsi ze země. Rána Dawnera smetla na zem jako příbojová vlna a on se na hraně bezvědomí odkutálel o dobrých pár yardů dál. Málem by se vsadil, že mu okolo hlavy doopravdy tančí žluté hvězdičky.

*Jau...*

*Mám vůbec ještě hlavu?*

Cítil, jak se mu pod levé oko hrne krev. *Sakra, to bude moncl jako kráva... Jak tohle vysvětlím máti...*

Pokusil se postavit, ale sotva se mu podařilo vydrápat se na všechny čtyři. Byl celý pokrytý splašky a měl dojem, že v jednu chvíli přistál obličejem na mrtvole.

*Do háje, to je nechutný...*

Levé sklíčko, které odneslo zásah trubkou nejvíc, prasklo. Polovinu jeho zorného pole teď zaplňovala rozeklaná prasklina a druhá se mu točila jako kaleidoskop — a kdesi v tom rotujícím zmatku už mu Mohawk kráčel v ústrety.

*No tak, Jase, vzpamatuj se...*

*Jestli něco neuděláš, ten chlap tě vykuchá jak krocana na Děkuvzdání...*

„Vykuchám tě jako rybu, frajere,“ procedil Mohawk mezi zuby.

*No vždyť to skoro říkám.*

Světlice, kterou po něm před pár okamžiky hodil, prskala opodál.

*Možná bych mohl zkusit...*

Věděl, že je to špatný nápad.

Jen už mu prostě došly všechny dobré.

Natáhl se pro světlici a přinutil své tělo, aby se zvedlo do kleku.

*Už jsi to přeci jednou zkoušel. A skoro to tehdy vyšlo...*

Mohawk výhruzně přejel břitvami o sebe, až odskočila jiskra.

„Ale hele, nic ve zlým, frajere,“ řekl. „Vlezls prostě na blbej hřbitov.“

*Ted' by se hodila ta hláška, Jasone.*

*Uh.*

*Nic mě nenapadá.*

*Tak příště.*

Zabodl jiskřící konec světlice do kaluže před sebou.

A voda vzplála jako *benzín*.

Plameny se rozeběhly po celé hale jako pavučina a Mohawk vyděšeně uskočil zpět. Odklopýtal z jejich dosahu na jeden ze suchých, nedotčených ostrůvků a s čirou hrůzou ve tváři se otočil na Dawnera.

„Co jseš kurva zač?!“ zaječel.

Jason zatnul zuby a přinutil se postavit na nohy. Ruce měl od předloktí po dlaně zahalené v plamenech. Bandáže černaly a odpadávaly v hořících cárech, ale kůže pod nimi zůstala netknutá.

„Jak jsem řekl,“ zavrčel a plameny v jeho dlaních divoce zaprskaly. „Jsem *Dawner*.“

A vykročil vpřed.

Jason zapadl do své ložnice, hodil batoh na postel a zamkl za sebou dveře. Mamka nesnášela, když se zamykal. Měla pocit, že je to od sebe vzdaluje.

Tady ale nešlo o vzdalování. Šlo o tajemství, které nesmělo opustit stěny jeho pokoje.

Nahnul se ke stolnímu zrcátku a prohlédl si levou tvář. Rudolfová podlitina se pod nánosem make-upu opravdu neschovala. *Bude to chtít ještě trochu praxe...*

Teď, když byly dveře bezpečně zamčené, vytáhl zpod postele masku s rozbitým sklíčkem na očním krytu. A páteřák bude potřebovat výztuhu, pochroumal si ho už před týdnem.

*Hlavně potřebuju větší rozhled do stran.*

Určitě má nějaká větší sklíčka do rezervy.

Rozložil si nářadí na stůl a hlasovým pokynem aktivoval svou domácí konzoli. Zatímco pracoval na opravách, nechal přístroj, ať ho obklopí pěti holografickými obrazovkami a vybere mu nějaký adekvátní program pro lelkující procenta jeho mozku. Rozhovor se Stephenem Loovickem, správcem Občanského centra, o možnostech prevence proti nákaze; jubilejní stopadesátá epizoda *TOP 10 celebrit, o kterých jste nevěděli, že začínaly v pornu*; videotutoriál jógového cvičení, díky kterému zvládnete spolknout vlastní pěst... Zkrátka cokoli, čemu se okrajové spektrum Jasonovy mysli mohlo věnovat, zatímco se jeho ruce zabývaly pečlivým nanášením chemoprenu pod okraj očníce.

Podvědomě sebou cukl, když se na monitoru s news-feedem sociální služby Inter-Space<sup>7</sup> objevila koláž fotografií štíhlé blondýnky, která se v průsvitném bílém hávu procházela rozkvetlou — tudíž počítačově vytvořenou — zahradou.

*Jenna má nový fotoset...*

Nechal lepidlo zaschnout a s falešnou nadějí si zkontroloval schránku. Nebyla tam od ní jediná nová zpráva.

Jason Blake <15.12.2052 04:35 p.m.>: Wow, ta skola byla dneska UMORNA. Jeste ze uz jsem venku. Co ty, mas dneska volno?

---

7 „Inter-Space: Víme toho o Vás více než Vy sami!“ (Virální reklamní kampaň, 2027)



Jason Blake <18.12.2052 06:15 a.m.>: To vstávání mě jednou zabije. Tebe už to ale asi netrapí, co?

Jason Blake <20.12.2052 08:15 p.m.>: Tak já si tu klidně budu psát sám vid, není problém :D

Ach, tolik bolesti ukryté v jediné dvojtečce a velkém děčku...

*Bez dvojsmyslů, Jasone...*

Několik okamžiků se mučil sledováním anonymních komentářů, které pod Jenninými fotkami naskakovaly raketovým tempem. Pak hořce nařídil konzoli, aby mu raději prolétla zbytek news-feedu.

*Přání hezkých svátků... Koťata v červených čepicích... Sociální sítě ničí lidské vztahy... Jsem vegan...*

*Záhadný požár v Temnatech.*

Ťuk-ťuk!

*Krch.*

Jason na židli nadskočil takřka stopu nahoru.

„Jasone! Myslela jsem, že máme pravidlo. Žádné zamykání!“

„Promiň, mami!“ Náradí shodit do šuplíků, masku mrsknout přes celý pokoj pod skříň. Batoh leží pod postelí, bezpečně zavřený.

Otevřel dveře.

„Copak?“

„Prosila jsem tě přece, aby ses...“

„Jasně, mami, slibuju. Co potřebuješ?“

„Půjdu už spát. A tohle jsem ti předtím zapoměla dát.“ Vložila mu do rukou velkou obálku. „To jsou ty fotky pro Jennu.“

Jason se křečovitě usmál „Jo, jasně... Taky jsem málem zapoměl. Díky, mami.“ Rozlepil obálku a vytáhl fotografie na světlo.

„Brzy prý ten obchod zavrou. Vyvolávání fotek se možná vyplatí v Centru pro nějaké retro milovníky, ale moc nevydělavá.“

Na vrcholu balíčku ležela fotografie pořízená v šeru jeho pokoje. Z té na něj hleděla Jenna; svůdné oči, plné rty, svítící ramínka podprsenky na nahých ramenou.

„Ta je hezká,“ nahlédla mu matka do dlaní.

„Mami!“

„Promiň, promiň,“ zasmála se. „To jsi fotil ty?“

Fotil ji on. Fotil ji večer před jejím prvním castingem. Byla příšerně nervózní a on jí navrhl, aby si udělali malý casting sami pro sebe. A příští den dostala první smlouvu...

„Jo, já.“

Zkoumavě se na něj zahleděla. „Copak je?“

Chtěl jí tu fotku dát jako dárek k Vánocům. Už potřeboval jenom pěkný rámeček, něco dřevěného... Jenna prostě byla na tyhle věci z minulého tisíciletí...

„To nic, mami. Jen... řeším teď něco se školou, víš?“

„Chápu.“ *Chápala.* „Tak to tě nechám pracovat. Dobrou, Jasone.“

„Dobrou, mami.“

Jakmile za ní zaklaply dveře, otočil se Jason zpět k obrazovkám konzole.

*Požár v Temnatech.*

Poručil konzoli otevřít tři další okna a prohledal e-sít kvůli jakýmkoli dalším zmínkám o onom incidentu. *Nic.* Naštěstí. Jen jedna virální fotografie od nějakého... *Creepy\_Karlis.* Média požáru v bloku ZO 13 nevěnovala žádnou pozornost.

A tak to má být.

Sloní hřbitov hořel. Blokem ZO 13, běžně zahaleným do pláště černočerné tmy, se teď proháněly divoké stíny hnané šarlatovou září plamenů zvolna požírajících průmyslovou halu.

Náhle se dvoukřídlé dveře továrny rozletěly do stran a v oblaku kouře z nich vyběhli dva divoši At'hiaka. Mohawk vyrazil pryč, jakmile si jeho mozek uvědomil, kterým směrem je východ.

Hook měl to štěstí, že se mu podařilo nabrat dech právě ve chvíli, kdy se rozhučely první plameny.

Svého třetího druhu tam nechali napospas osudu.

Dawner z budovy vyšel zhruba o dvě minuty později. Frank N. Steina měl přehozeného přes záda.

Dotáhl ho doprostřed malého náměstíčka před továrnou a nechal si ho sklouznout z ramen. Probral se s dávivým kašlem, jak se jeho plíce zoufale snažily zbavit všeho toho kouře.

*Ještě že jsem měl v masce čerstvej filtr... Ten kouř mě mohl zadusit. Sklouzl pohledem ke svému oblečení, kompletně promočenému splaškovou vodou. Nemluvě o nákaze. A tom smradu.*

Frank N. Stein vykuckal poslední zbytky kouře a zarudlýma očima k němu vzhlédl. Dlužno dodat, že se tvářil notně zmateně.

„Tví partáci se tě tam rozhodli nechat uhořet a vzali nohy na ramena,“ oznámil mu Dawner. „Což je nešťastná situace pro nás oba, protože jsem chtěl mluvit s jedním z nich, ne s tebou.“

„Tys... mě... vytáhnul?“

„Jo. Ale zatím si nedělej velký naděje, jasný? Protože jestli nevíš, kde ten tvůj spolubarbar shání to svoje *epená*, s klidem tě tam mrsknu zase zpátky.“

Blafoval. *Samozřejmě že blafoval.*

„Říkal... že pro to chodí do toho klubu... Apokalypto... nebo tak nějak,“ lapal po dechu Frank. „K nějakýmu... týpkovi, co si říká... Empiric...“

*Empiric. Mastičkář.*

*To sedí.*

Dawner si k němu přidrěpl. „Tak. A teď mi pověz: nemyslíš, že jsme kolem toho nadělali mnohem větší humbuk, než bylo nutný?“ Palcem si ukázal za rameno, kde dosud hořela celá budova. *Ještě že je to jenom beton a železo... Kromě těl tam není nic, co by mohlo doopravdy shořet...*

Frank N. Stein ho roztřeseně sledoval. Jason věděl, že právě teď nevidí nic jiného než svůj vlastní odraz ve sklíčkách jeho masky. *Možná ho děsí vidět svou vlastní tvář tak zřízenou...*

„To si vážně myslíš,“ zachraptěl, „že jde jen o nějaké *pitomej fet*?“

Jason nechápavě natočil hlavu. „Tak o co jinýho?“ Ohlédl se na plameny za sebou. „O to, že úctyhodný At’hiaka obíraj mrtvolu o zlatý plomby, aby měli na chleba?“

Frank N. Stein se sípavě rozesmál. Jako kdyby... *se mu ulevilo.* „Ty... vážně nemáš... ani páru...“

*O co tady jde... ?*

„No tak mě pouč.“

Frank cosi neartikulovaně zadrmolil v odpověď. Jason se pohotově naklonil blíž, aby lépe slyšel — a to byla téměř osudová chyba.

Protože Frank N. Stein vzápětí zajel rukou pod bederní roušku, odtrhl si od stehna rezervní břitvu, chytil Jasona pod krkem a napřáhl se k ráně.

PRÁSK!

Cosi s Dawnerem trhlo stranou a srazilo ho k zemi. V příštím okamžiku hleděl Frankovi přímo do tváře — ležel na boku před ním a v ruce stále svíral jeho límec.

V obou spáncích mu zela díra jako hrom a z hlavy mu tekla krev jako z konve.

*Do prdele!*

Jason vyskočil na nohy a okamžitě se rozeběhl k nejbližší uličce na okraji náměstíčka. Trvalo mu to alespoň sedm sekund. Druhý výstřel už ale nepřišel. Sklouzl se do úkrytu a několik vteřin napjatě oddechoval, než se odvážil vystrčit nos ven a rozhlédnout se po náměstíčku. Těkal pohledem po okolí a hledal jakékoli zákoutí, kde by se střelec mohl skrývat, ale nikoho nenašel.

*Co to sakra...*

*Kdo to střílel?*

*A proč střílel?*

Vrhl poslední pohled na mrtvého Franka. Břitva mu vypadla z bezvládné ruky a zazvonila o dlažbu.

*A... zachránil mi život?*

Jason za matkou znovu zavřel a dveře zamkl, teprve když si byl stoprocentně jistý, že opravdu usnula. Až pak odpoutal svou pozornost od fotografií Jenny (a vánočních koťat) a dal se do *opravdové práce*. Na konzoli spustil heslem chráněný program a nechal ji promítnout svou virtuální pracovní plochu na volnou zeď pokoje.

*Škoda že nemám vlastní byt. Mohl bych si dovolit opravdovou „zeď šílenství“, s opravdovými fotkami a připínáčkama a všechno... To by byla pecka.*

Takhle se musel spokojit s holografickou projekcí, která mu na holé zdi vykouzlila iluzi několika desítek fotografií s popisky, osobnostními profily a různě barevnými nitkami, které celou tu mozaiku spojovaly do jednoho velkého nepřehledného chumlu. *Pravda, s tímhle se zase o dost líp pracuje.*

Včerejší akce Jasona trápila celý den. Nikdy se neplánoval plést pod nohy At'hiaka — na to je jejich pověst příliš předcházela —, ale když došlo na epená, neměl příliš na výběr. Droga byla na trhu sotva týden, měštští divoši byli jedinými zákazníky a on musel zakročit dřív, než ostatní dealeri nápad zkopírují a stopa vychladne.

*Ale o co sakra šlo s těma tělama?*

To, že by At'hiaka obírali mrtvoly na Sloním hřbitově, bylo sice překvapivé, ale nikoli nepředstavitelné. Tak třeba Zahrady byly mrchožroutů plné, a i když se Jasonovi ze vzpomínek na halu plnou mrtvých těl dělalo pořád ještě zle, věděl přece, co je Sloní hřbitov zač a co od něj čekat.

*Ale bylo v tom něco víc... Něco, kvůli čemu se mě potřebovali zbavit nadobro.*

*Co je to za tajemství, že jsou ochotní pro něj zabítet?*

Hlavou mu bleskla vzpomínka na Frankovu mrtvou tvář.

*Ten střelec.*

*A ať už je to cokoli, nehrajem v tom sami.*

Vytáhl z batohu arch papíru, na který si během dopolední školy narýsoval půdorys továrny a náměstíčka před ní. Střelecých pozic, ze kterých mohl pálit, tam bylo bezpočet, ale z většiny z nich by na takovou ránu musel mít pořádný hardware. Žádnou pistoli, spíš pušku...

Jason byl pevně přesvědčený, že na celé té věci něco smrdí. *Ale ať je to co chce, teď to bude muset počkat.* Vrátil se pohledem k projekci na zdi a několika příkazy konzole na ni doplnil nejnovější profil.

*Teď je na řadě Empiric.*

Ne že by nebyl alespoň trochu překvapený: ještě včera by byl vsadil všechny své úspory na Vévodkyni, která měla pod palcem prakticky veškerou prostituci a obchod s drogami ve východních blocích. Až do dnešní noci Jason předpokládal, že se zkrátka rozhodla ve svém podnikání expandovat na nová území, ale očividně se pletl. *Tenhle Empiric je domácí hráč.*

Nechal na konzoli běžet program na prohledávání Inter-Spaceu pro přednastavená hesla a v mezičase pokračoval v opravování masky. Většina dealerů používala sociální sítě jako tržnici — a pokud ne oni, tak jejich zákazníci. Stačilo znát pár správných klíčových slov a z online profilu vašeho spolužáka se stala brožurka i s ceníkem za nejnovější materiál na trhu. Tak se Jason na své křížové výpravě dostal až sem. A podle všech informací, které se mu doposud podařilo získat, byl právě Empiric vrcholem pyramidy, která zásobovala všechny bloky od úrovně D po F.

A Jason už měl plně zuby toho, jak drogy trhaly jeho město na kusy.

Jistě, byla tu kriminalita. Gangy. Prostituce. Nákaza... Zkuste si dát za úkol *očistit celé město od zla* a taky nebudete vědět, kde začít.

Ale jak Jason moc dobře věděl ze svého života *bez masky*, jen máloco kolovalo žilami Downtownu tak jako drogový byznys.

Stovky dealerů v každém bloku, kteří denně ničili další stovky životů — a všechno, co bylo potřeba, bylo, aby se jim někdo postavil. Aby se někdo zajímal. *Na rozdíl od policie, na rozdíl od Občanského centra.*

*Někdo s tím začít musí.*

Vyhlédl z okna ven. Bylo skoro pět hodin odpoledne. Někde vysoko nad ním teď lidé nad Plošinou mohou sledovat západ slunce nad horizontem. A zítra ráno budou moci sledovat úsvit.

*Zítra, Attiono, promluvil k ní Jason v duchu. Zítra ho konečně dostanu.*

A ona, způsobem, jaký jen on dokázal cítit, aniž ho vlastně dovedl slovy popsat, *mu odpověděla:*

*„Už zítra, můj ochránce.“*

Poté, co dokončil opravné práce na masce, vyrazil do kuchyně na večeri. V lednici zbyla jen plastová krabice s přeškrtnutým M na obalu. Balíček gelu s příchutí pizzy už byl snědený.

*Ach jo, mami...*

S miskou ohřátého kari se vrátil k Inter-Spaceu, aby zkontroloval výsledky analýzy. Čísla, data, hmotnosti... Cokoli, co by mu pomohlo udělat si obrázek o tom, čemu bude zítra čelit. Ze soustředění ho vytrhl až Bobův příspěvek na news-feedu.

*„Reboot Blue-Jaye potvrzenej!“*

Jason se pobaveně usmál a rozklikl si přiložený odkaz. *BLUE-JAY JE ZPÁTKY!* hlásal palcový titulek na vrcholu stránky. *V nové reinkarnaci ikonického superhrdiny se vracíme do jeho středoškolských let! Tentokrát bude Blue-Jay muset čelit nejen svým nejhorším nepřátelům, ale i nástrahám vlastního osobního života! Dokáže svou skutečnou identitu udržet v tajnosti? Podaří se mu získat dívku svých snů?*

Monitor po Jasonově levici ho upozornil, že má novou zprávu.


Bob Barbas <23.12.2052 08:36 p.m.>: Pecka, ne?

Jasonovi ze rtů vyšlo pobavené uchechtnutí.

Jason Blake <23.12.2052 08:37 p.m.>: Ja ti nevim. Teenager s trablema s laskou, co zachranuje svet... Tobe to neprijde desne klise?







**ŠTĀSTNÉ  
A VESELE,  
ČĀST  
PRVNÍ**

**RS:** Víte, Grace, pro mne je Attiona City jako žena. Jako dospělá, moudrá žena, které její věk přinesl desítky příležitosti se fyzicky zhroutit. Zchřadnout, zlomit se, rozpadnout. Ale ona stále stojí, majestátní, pevná a krásná. A mohu snad říci, že na tom mám velkou zásluhu.

**GW:** To zajisté, pane Silverfelde. Ale nemyslíte, že má naše město i jinou stránku? Vždyť i žena může být navenek krásná a uvnitř... inu...

**RS:** Bezpochyby, Grace. Ale to už je otázka pro Radnici, ne pro architektky.

*Z rozhovoru s Roycem Silverfeldeem,  
vedoucím architektem stavebního projektu Plošina*

„Ahoj Bobe.“

„Čauz Jason.“

„Máš ještě nějaký vánoční pečivo?“

„Erch... zkus něco vedle mrazáku.“

*Vánoční vanilkové chlebičky. Organický obsah: minimálně 7 %.*

Jason zklamaně hodil paklík zpátky do boxu. Slovo *minimálně* v něm zdaleka nezbuzovalo takový optimismus, jak si výrobci nejspíš představovali. „Co nějaký maso?“

„Dneska ráno přivezli várku minikrocánů,“ informoval ho Bob a dál listoval komiksem.

*Instantní minikrocánci. 8 ks. Za 20 minut hotové! Obsah masa: minimálně 12 %.*

*Ach...*

Jason nenáviděl svůj život. Nenáviděl vesmír za to, že nutí jeho a dalších šedesát milionů duší bojovat o život v téhle zavšivené díře s nepitnou vodou a sotva požitelným jídlem.

„Vezmu si ty krocany.“

„U-huh,“ zamumlal Bob nepřítomně, jazyk čouhající z pootevřených úst. „Povim ti, Jason, co Foxxxxy Fox přestala ve sto-pětasedmdesátce nosit ten latexovej kostým, už to neni, co to bejvalo.“

Jason vytáhl z regálu poslední nepomačkanou krabici s dýňovými koláčky a vyrazil ke kase. „Aspoň je to realističtější,“ pokrčil rameny. „Ve skutečnosti je latex na tyhle věci úplně k ničemu. Nedá se v tom vůbec hejbat a je v tom vedro k zbláznění. A jakmile se v tom zpotíš...“ Teprve v tu chvíli si jeho mozek stihl uvědomit, co jeho pusa vlastně říká, a promptně ji sklapnul.

Bob na něj hleděl s upřímným zmatením v očích. „No ale... vypadá to dobře,“ špitl.

„Jo,“ přikývl Jason spěšně. „Jo, to vypadá. Kolik jsem dlužnej?“

„Pět osmdesát.“

„Okay.“ Vytáhl z kapsy hrst drobných. „Co vlastně tvůj táta, Bobe? Je mu líp?“

Dva padesáticenty zazvonily o podlahu. To jak Bobovi proklouzly mezi roztřesenými prsty.

„Jo... no... víš, Jason,“ řekl chlapec chraplavě, „on umřel. Před třema dnama.“

„Cože?“

„Jo. Tak trochu jsme to... No, fakt byl nakaženej...“

Jason okamžik nabíral dech do plic. Bob zachmuřeně hleděl do pultu před sebou.

„To je... to je mi fakt líto, Bobe.“

„Jo... Mně taky.“

Jason tiše polkl. Neměl tušení, co říct.

„Budeš... budeš tu v pohodě?“ vypadlo z něj nakonec.

„Jo. Jo, mám tady co číst a... jo.“ Znovu se chopil komiksu a roztáhl ho před sebou jako štít.

„Tak... šťastný a veselý, Jason.“

„Jo, Bobe... šťastný a veselý.“

Jason vyšel z obchůdku ven na ulici a odvážil se nadechnout. Vzduch páchl chudobou, zoufalstvím a smrtí. Tak jako kdykoli jindy. Nic nenasvědčovalo tomu, že je Štědrý den.

Věděl, jak vypadají Vánoce v Centru. Zářivé billboardy, neonové slogany, vyzdobené ulice i domy... Ale tady...

Den stejně ponurý jako každý jiný.

Jason sledoval svět kolem sebe a třásl se. Když se předevcírem v noci coby Dawner vracel z nočního lovu na bezpráví, cítil se jako v ochranném brnění.

Ale teď, v ošoupané mikině a džínách, bez svého obleku a masky, si před vězením svého života připadal dočista nahý.

„Můžu to odnést?“

„Jo, díky.“

Jason podal mamce talíř a ta ho uklidila do výjimečně prázdného a čistého dřezu. Celý byt byl vysmýčený do posledního koutu,

ale na neutěšeném dojmu to nic nezměnilo. Stísněná místnost, betonové stěny a až na jejich hlasy úplné ticho.

„Tak jo.“ Matka se posadila zpátky ke stolu a s očekáváním v očích se na Jasona usmívala. „Čas na dárky.“

„Neměly by být až ráno?“

„Však víš, jak s těmi nočními vstávám. To bych ty svoje dostala až zítra odpoledne, ještě to tak,“ zamrkala šibalsky a podala mu tenký obdélníkový balíček. Jason se přinutil k úsměvu a rozbil ho.

„*Jackal #48: Hostina mrchožroutů*,“ přečetl nahlas název komiksu, který se skrýval pod šedým balicím papírem, a úsměv se mu sám od sebe trochu rozšířil. *To je přeci ten, ve kterým se Jackal vydá pomstít smrt svého přítele a zlikviduje přitom prakticky celou mafii!* „Wow, mami, to je... pecka! Netušil jsem, že je tenhle díl ještě vůbec k dostání! Jak jsi to sehnala?“

„Syn jedné známé z práce se zbavoval starých komiksů. Dozvěděla jsem se to pozdě, ale tenhle mu zbyl. Tenhle přece ještě nemáš, ne?“

„Ne, ještě ne. Děkuju.“ Přitáhl si batoh ze sousední židle. „Mám pro tebe dvě věci. Hele.“ Vyložil na stůl několik igelitových sáčků. „Tohle je pro nás pro oba. Nějakej W-Cleaner navíc.“ Zalovil hlouběji v kapse. „A tohle... je pro tebe. Promiň, nestihl jsem to zabalit.“ A podal jí na provázku zavěšený šperk ve tvaru osmistěnu, ve kterém se přelézaly všechny barvy temného spektra.

Matka zalapala po dechu. „J-Jasone! To je... To je tak krásné.“ Promnula si náhrdelník v ruce a zkoumala ho blíže. „Kde jsi k tomu... to muselo stát spoustu...“

„Nestálo to nic, mami,“ mávl rukou Jason. Tolik se těšil, až jí ten dárek dá. Ale teď, když byla ta chvíle tady, spolu se vši tou pochmurnou atmosférou *Vánoc*... Necítil vůbec nic z toho nadšení, které očekával. „Je to ze sklíček, co jsem posbíral po ulicích a klubech. Ve škole máme vysokoteplotní pec. Roztavil jsem je

dohromady, ořezal a...“ Nechal větu nedokončenou a snažil se užívat si ten okamžik. Ale něco uvnitř mu v tom bránilo.

„Jasone, je to úžasné. *Nádherné*.“ Jeho matka se naklonila přes stůl, dala mu pusku na čelo a usmívala se strídavě na něj a na šperky ve své ruce. Tak hřejivě a láskyplně... „Děkuju ti. Tohle... to jsou vážně krásné Vánoce.“

Už prostě nemohl dál mlčet.

„Mami...“ šeptl.

„Ano?“

„Jak... jak tohle můžeš říct?“

Dívala se na něj, jako by doufala, že se snad přeslechla.

„Jak...“ nadechl se Jason a v tu chvíli mu bylo jasné, že už nad tím nemá absolutně žádnou kontrolu — že teď to všechno půjde ven. „Jak můžeš tvrdit, že... že je tenhle život víc než... kupa *sraček*?!“

„Jasone!“ vykřikla matka.

„Nesnáším to! Tohle všechno!“ zvýšil hlas a věděl, že teď už ho nezastaví nic. Hromadilo se to v něm příliš dlouho. „Vidělas, jak vypadají Vánoce v Centru? Jak, sakra, vypadá *Centrum*?! A my musíme žít v týhle *jámě*?! Proto táta odešel, protože...“

„Nemluv o...!“

„Ale tak to je, mami! Je jedno, jak to dopadlo, ale on měl pravdu! To, co tu žijeme, tomu se nedá říkat život! A já už nechci, už nechci takhle *žít* a... a... a nechci, abys ty musela takhle *žít*, nechci, do háje, aby *kdokoli* musel takhle *žít*! Musím krást ze školy biohydráty, abysme se neotrávili kohoutkovou vodou a...!“

„Jasone! Tys něco...“

„Mami, proboha, soustřed se!“ Vyskočil od stolu a sehnul se k odpadkovému koši. „Podívej se, co jsme dneska měli na Vánoce k večeři! Dvanáct zsranejch procent masa! Těma zbylejma osmdesáti osmi by se daly pohánět tankery a my jen sedíme a mlčíme a děláme, že je to v pořádku, že žijeme, ale my nežijeme! Tohle, to, co tu děláme, je... je *ubohý*! Tenhle život, tenhle *den*...!“

Docházely mu síly a slova. „Copak... copak nechápeš, jak moc stojej naše životy *za hovno*?!“

Cítil se jako láhev, kterou někdo otevřel dnem vzhůru. Vyschlý a prázdný. Krev se mu rozlila po těle, zamrkal a pomalu se začal uklidňovat.

Díval se na svou matku a ta mu pohled smutně opětovala. Tak smutně, jak se tvářila jenom v ten den, kdy táta odešel.

„Jasone,“ řekla pak pomalu a pečlivě vyslovovala, aby se jí netrásl hlas, „vzala jsem si dnes v práci kratší směnu, abych se mohla vrátit dřív domů a být tu s tebou.“ Nutila rty do úsměvu. „A tys byl celé odpoledne zamčený v pokoji... a dělal jsi tam bůhvíco. A já tu místo toho, abych s tebou konečně strávila nějaký čas, seděla na gauči a dívala se na televizi.“

Jason vydechl. Vztek byl ten tam. Naskočila mu husina a vzhledu v hlavě ucítil zřetelný pocit viny.

„Každý den, kdy s tebou můžu strávit víc než hodinu ráno, jsou pro mě Vánoce.“ Popotáhla. „Už jich moc není. A víc jich nebude.“

Kousal se do rtu. Připadal si *tak hloupě*. „Promiň,“ špitl jen.

„Pojď sem,“ vztáhla k němu ruce a přitáhla si ho k sobě. Klekl si před židli a pevně ji objal.

„Tak co kdybychom,“ navrhla po chvíli, „si šli lehnout na gauč, pustíme si něco lehkého a budeme si povídat? Hm?“

„Dobře,“ souhlasil. „Promiň, mami.“

„To nic,“ řekla laskavě. V úsměvu jí ale stále cukalo. „To nic, drahoušku.“

O několik hodin později seděl Jason na pohovce a matčinu hlavu měl položenou v klíně. Tiše oddechovala ze spaní.

Vypnul televizi, zavřel oči a vysíleně zvrátil hlavu dozadu.

*Co teď?*

Opatrně, aby ji nevbudil, vyklouzl matce zpod hlavy a vložil pod ni polštář. Pak se tiše přesunul do svého pokoje, kde padl na postel. Byla skoro půlnoc.



V zásuvkách pod stolem ležely srolované plány na dnešní večer. Klub Apokalypto, Empiric a Dawner, který ho mohl zastavit.

Jenže *teď* byl Jason Jasonem, schoulený na své posteli v bytě, který sdílel se svou matkou. A tu nemohl... *nesměl* zranit.

Převalil se na záda a nakřáplým hlasem zašeptal do stropu: „Co teď?“

Obrátil se na *ni*. Tak jako vždycky, když byl v koncích.

A *ona*, jako ostatně nikdy, ho nenechala na holičkách.

„*Dala jsem ti schopnosti. Ne povinnosti,*“ ozval se zamlžený hlas uvnitř jeho hlavy. „*Ale...*“

„*Ale slábneš,*“ řekl Jason nahlas. Zněla opět o trochu... *unaveněji* než minule. A mnohem víc unaveně než předminule. „*Attiono?*“ hlesl do prostoru nad sebou a nechal ji, ať ta slova zachytí. „*Může... může město umřít?*“

Hluky, pachy, záblesky, vibrace. Mluvit s *ní* bylo jako ocitnout se uprostřed obvodů gigantického superpočítače.

„*Možná...*“ uslyšel její hlas, „*možná nemáme tolik času, kolik jsme si mysleli...*“

Nikdy mu na nic neodpovídala přímo.

Jason se na posteli nerozhodně převalil.

Jestli má v tomhle všem pokračovat... *nikdy se to nesmí dočkat mamky.*

Zvedl se z postele a vyrazil ke skříni, připravený najít si pyžamo a jít spát. Cestou ale musel nutně projít kolem zásuvky, ve které měl schovaný oblek.

Neodolal, otevřel ji a vytáhl opravenou masku. Předstoupil před zrcadlo a nasadil si ji. Sledoval sám sebe v nekonečné řadě odrazů mezi plochou zrcadla a sklíčky očních.

A v tu chvíli mu bylo okamžitě jasné, co udělá hned potom.

„*Jdeme na to,*“ řekl svému odrazu.

Konečky prstů mu projel letmý záchvěv. *Attiona měla radost.*

Sbalený byl během pěti minut. A když se krčil na okenním parapetu připravený vyrazit na cestu, všechny jeho obavy a slabosti byly pryč.

Ted' byl Dawner a město bylo jeho teritoriem.

Ted' byl lovec a jeho kořist se mohla leda tak třást strachy.

Pamatoval si, jak to zjistil. Pamatoval si tu chvíli, jako by to bylo včera.

Klečel na kolejišti, džíny nasáklé krví z rozbitých kolen a zmlácenou tvář v jednom ohni. Tělo mu probodávaly paprsky světlo-  
metů přijíždějícího vlaku. Řev lokomotivy se vyřítil z ústí tunelu  
do stanice a on měl pocit, že mu vyrazí mozek z hlavy ušima. Stihl  
jen zakřičet a rozpřáhnout ruce.

A když znovu dokázal vnímat, byl potopený dobrých pět stop  
hluboko v sešrotovaném vagonu a kromě zranění, která mu způ-  
sobili chuligáni z 3Souls, na sobě neměl ani škrábnutí.

Od té doby slyšel v hlavě její hlas.

*„Dovolím ti, abys mne ovládal, Jasone. Dám ti své tělo. Pokud mi  
ty dáš svou duši.“*

„Duši?“

*„Vím, že vidíš, co se děje kolem tebe, Jasone. S městem. Se mnou.“*

„Ty...“

*„Slábnu. Možná že umírám...“*

„Ale co s tím já...“

*„Potřebuji chránit, Jasone. Buď mým ochráncem.“*

Ten večer si vylezl na střechu jejich domu a shlížel na ulici  
deset pater pod sebou. „Když skočím, zabiju se?“ zeptal se jí.

„Ano.“

„Takže mě nemůžeš chránit před...“

*„Můžu. Ale nebudu. Jestli chceš být hrdina, musíš jím být sám  
za sebe.“*

Sestavit oblek mu trvalo asi týden. Většinu našel v second-  
handech. Kyslíkové bomby, které si do filtrů masky zasazoval při  
běžích na delší vzdálenosti, sebral ve vědeckém ústavu na horní  
Plošině, kde byli se školou na exkurzi. Filtrační masku, kterou si  
zakrýval tvář, vyhrabal z jedné obzvlášť nechutné hromady na  
smetišti v Zahradách. Přes hlavu si přehodil kapuci, oči skryl

za zrcadlovými sklíčky z plynové masky a záda a hrud' ochránil páteřákem. A když byl hotový, vyrazil do akce.

*Město* mu ukazovalo cestu. Zacvičovalo ho. První noc ho dovedlo před noční klub, kde opilý dělník z Nočního přístavu vyvolal šarvátku. A tak Jason zakročil. Myslel si, že je připravený.

Nebyl. Ani zdaleka. Dokázal udeřit tvrdě. Ale nedokázal *chtít* způsobit bolest.

Opilec ho po několika vzájemných strkancích chytil do kravaty a shodil na zem. Nakopl ho do břicha a praštil do obličeje. A znovu a znovu a pořád stejně tvrdě. Desetkrát. Hlouček diváků stál v kroužku kolem, smáli se a komentovali to, natáčeli si je na video. Dělník nakonec serval Jasonovi rozbitou masku, vysmál se mu a odhodil ji stranou. Pak odešel.

Jason ležel na chodníku před klubem ještě dlouho. Brečel bolestí. Někdo mu nabízel pomoc, on ale jen zavrtěl hlavou a dál zarýval tvář do betonu. *Hrdina sám za sebe...*

Od té doby se mnohé naučil. Na tréninky do Biffova chrámu chodil mnohem častěji a čas od času navštívil i některý z downtownských soubojových klubů. S každým soubojem, ať už na žiňenkách, nebo na chodníku, se naučil trochu víc o strategii, o příležitostech. Trénoval i svoje schopnosti: teď už dokázal mnohem víc než jen přesouvat ulice a zhasínat pouliční osvětlení silou vůle. Pouhou myšlenkou dokázal změnit vodu na benzín, nechat kanály explodovat jako nášlapné miny, z cigaretového kouře udělat clonu schopnou pohltit celou ulici; jeho schopnosti přicházely přirozeně, spolu s tím, jak se důvěrněji seznamoval s městem kolem sebe. A bavilo ho to. Při svých procházkách si teď označoval reklamní billboardy a vytvářel si z nich síť po celém Downtownu — síť, díky které se mohl pohybovat městem, jako kdyby billboardy nebyly ničím víc než dveřmi mezi dvěma místnostmi.

Ale především se naučil to nejdůležitější: že se svými nepřáteli může bojovat jen jejich zbraněmi. Nemůže je zastavit, pokud je nedokáže *chtít* zranit.

Od své první akce strávil už Jason na nočních toulkách mnoho nocí. Už dávno nebyl naivní, vyděšený kluk, co svůj strach schovává za masku. Teď byl *tou maskou*. *Dawnerem*.

A pokud šlo o způsobování bolesti...

Naučil se *chtít*.

Jason rozehnal vzpomínky a zaměřil se na to, co teď musel udělat. Apokalypto. Empiric.

Ale ještě předtím jedna drobnost.

Na stanici D-dráhy Vítězná byla nad kolejemi upevněná reklamní obrazovka. Střídaly se na ní dvě reklamy. První byla na nejnovější existenční drama od Rosse Grotowského. Druhá ukázka slepé ignorance (nebo možná zvrácenosti) reklamního průmyslu. Na obrazovce dvacet krát deset stop byla vystavena reklama na luxusní spodní prádlo, které si mohl člověk pořídit pouze v Centru. *Tady rozhodně nebyla k ničemu*. Tedy, skoro k ničemu... Pokaždé když sem Jason šel, předstíral, že si nevšiml stop po spermatu všude kolem. Dělal se mu z toho zle.

Hlavně proto, že modelka, která na zářící ploše billboardu předváděla červené krajkované kalhotky a podprsenku, byla Jenna.

Seskočil do kolejíště a vztáhl ruce k okraji spodního rámu. Obrazovka zajiskřila. Jason se vyhoupl vzhůru a prostoupil jí.

Na druhé straně, na lešení totožného billboardu umístěného na vrcholu jednoho z luxusních bytových domů v Centru, ho uvítal čerstvý vzduch protkaný šedými sněhovými vločkami, záplava světel Centra a veselé melodie vánoční přehlídky v ulicích hluboko pod ním.

Centrum bylo nádherné. Zářivé. Čisté. Spokojené. *Bezpečné*.

Dole v ulicích jásaly davy. Na světelných obrazovkách o velikosti domů zářily tváře archetypu šťastné rodiny: dvou rodičů a jednoho dítěte. *Víc ke štěstí nepotřebujeme!* zněl slogan. Propagační výjevy se střídaly s reklamou na prémiové pojištění pro bezdětné rodiny a nejnovější lékařské způsoby vyvolání trvalé

sterility. *Přelidnění se šplhá i přes Plošinu*, pomyslel si Jason. Raději se opřel o rám billboardu a ještě okamžik se věnoval nadšeným davům v ulicích, zatímco se jeho tělo vypořádávalo s náhlou změnou nadmořské výšky. Hleděl nad sebe, na bezhvězdné nebe překrývající Attionu jako pohřební závoj, a snažil se rozpo-  
menout, jak nebe vypadalo *tehdy*, před válkou. *To jsem byl přeci ještě škrvně...*

Nepamatoval si fakta, jen útržky, jako rozmazané obrazy ubíhající za okny rychle jedoucího vlaku. Uměl si vybavit matčin hlas, jak mu vysvětluje, že se nemůže dívat do slunce zpřímá, jinak oslepne. Dnes už slunce nebylo ničím víc než bledým kotoučem na popelavě šedé obloze: to kvůli všemu tomu prachu, který po válce zůstal v atmosféře. To proto ta deset let dlouhá zima. Ve škole Jasonovi a ostatním tvrdili, že se prý otepluje s každým dalším rokem — ale lidé v Centru stále nevycházeli ven bez rukavic a slunce stále nebylo oslnivější než stolní lampička.

A přesto bylo tohle místo pro Jasona nebem. Přesto pokaždé když sem přišel, trochu pochyboval, jestli se mu podaří odejít. Často si představoval, jak získá dost peněz na to, aby se sem mohli s matkou přestěhovat. Žít tu.

*Žít.*

A pokaždé když se vrátil zpátky dolů, nenáviděl Downtown o něco víc. A měl v hlavě o něco jasnější obraz toho, za co bojuje.

*Ťuk-ťuk.*

Jason zaklepal na okno a vydechl. Přemlouval se k tomu jen tři minuty.

Teď už byl ten zvuk mimo jeho dosah — ve vlnkách se probíjel přes membrány okenních skel, sešplhal na parapet uvnitř pokoje, po radiátoru až úplně na zem, ponořil se do hustého koberce položeného na parketách a vynořil se z něj u nohou postele u protější stěny. Zmizel pod peřinou, narazil na její kotník, vyšplhal se po lýtku, stehně, konečcích prstů ze spaní svírajících peřinu, přes

předloktí a paži až k rameni, zalechtal ji na klíční kosti, sklouzl se po křivce krku až k ušnímu lalůčku...

*Ťuk-ťuk*, zaklepal na její bubínek.

Vzbudila se.

„Jasone?“ otevřela mu okno, oblečená jen v noční košili, s rozčuchanými vlasy spadajícími do obličeje.

„Doufal jsem, že nebudeš na přehlídce,“ přiznal se rovnou, v hlase vděčnost a dobře zastřenou lež. *Věděl, že je tady. Cítil to.*

„Udělal se mi zle,“ řekla prostým, oznamovacím tónem. „Co děláš tady?“

„Jdu za tebou.“

„Myslím *tady*,“ zdůraznila, očividně narážejíc na to, že Jason seděl v dřepu na požárním schodišti ve třicátém patře výškové budovy.

„Chtěl jsem jít hlavním vchodem, ale nepustili mě přes recepci.“ Zatahal se za šev odřené mikiny a nevinně se ušklíbl. „Downtown. Nevěřili mi, že tě znám.“ *Jako ostatně nikdy, když sem za tebou jdu. Nikdy jsi jim nepřiznala, že mě znáš.*

„Jasone, já teď... musím spát,“ řekla Jenna, ruce založené na prsou.

„Vím, že je pozdě, ale... nemám, kdy jindy bych se sem dostal. Chtěl jsem se podívat, jak jde stěhování a... a focení... a tak...“

„Jsem unavená a není mi dobře a...“

„Dobře. Chápu, jo.“ Zalovil ve vnitřní kapse mikiny. „Jen chvilíčku, prosím. Je Štědrý večer.“ Mrkl na hodinky. „Teda... před dvaceti minutama byl...“ Vytáhl malý, úhledný balíček skrývající fotografii v dřevěném rámečku.

„Jasone...!“ Jenna jeho jméno skoro zaúpěla. „Tohle není dobré ani pro jednoho z nás...“

„...tak jsem ti přinesl dárek,“ dořekl. Natáhl ruku a podával jí ho.

„Jasone,“ šeptla znovu — tišeji, ale stále stejně chladně — „podívej, neměli bychom se teď nějakou dobu vídat. Tohle nám nepomáhá...“

*Nám...*

*Ono je my?*

„Tak tě prosím... nechme si mezi sebou nějakou vzdálenost.“  
*Skoro pět mil betonu a železa mezi Downtownem a Centrem  
a pořád to není dost...*

„Já jen nechci, aby tě to bolelo...“ dokončila.

*Tě... Tebe...*

Nadechla se. Ještě jednou bodnout, ještě jednou ho zranit.  
„Bylo to moc *fajn*, Jason. Ale už není. Prosím, už sem nechod.“

Položil dárek na okenní římsu. „Podívej, Jenno, já jen...“ Nechtěl se vzdát, prosím, nechtěl... „Já jen chci...“ ... *tebe a nás a všechno to, co jsem cítil místo té černý díry, kterou teď v sobě mám.*

„Já...“

Nemohl.

„Já půjdu,“ řekl.

„Jo.“

„Tak... ať to jde. Focení a... všechno ostatní.“

„Díky.“

„Dobře...“

„Ahoj.“ Položila ruku na kliku okna.

„Šťastný a veselý,“ řekl.

Zavřela.

Jenna v dlaních svírala obdélníkovou krabičku zabalenou ve vánočním papíře.

Dlouho přemýšlela.

Pak vyšla na chodbu a položila dárek vedle pytle s odpadky, který čekal na vynesení.

Jason, sedící na střeše pod billboardem vedoucím zpět na Vítěznou, to věděl.

*Vyžeň si to z hlavy.*

Hodil si batoh na ramena, nadechl se vzduchu vonícího sněhem, naposledy se podíval temnou oblohu nad sebou.

*Teď máš práci.*

Klub Apokalypto byl jedním z nejlépe zařízených klubů v Downtownu. Dokonce i na poměry klubů z Centra bylo Apokalypto přímo *luxusní*: rozhodně byste v celém Downtownu jen marně hledali neonový taneční parket, bar zásobený všemi možnými i nemožnými druhy alkoholu, a především, jen málokde byste narazili na tak *neodolatelny personál* v podobě mladých dívek, jejichž úkolem bylo z unavených, frustrovaných a přestárých klientů udělat hvězdy večera.

Jason, který v tuto chvíli seděl na balkonku nočního bistra v bloku o jedno patro nad Apokalyptem, jednoho takového potenciálního klienta právě sledoval: obtloustlého muže po padesátce, v propoceném saku a špatně uvázané kravatě, který už dobrou čtvrt hodinu stepoval na rohu ulice a sbíral odhodlání do klubu vyrazit.

*Zjevně jde poprvý.*

Jason se zakousl do krysího gyra, které si v bistru objednal, a přeskočil pohledem na skupinku dívek, které zřejmě trávily pauzu flirtováním s vyhazovači před vchodem.

*Jaký to je, střilet z takový velký bouchačky?*

*Když to za mě Greg na pět minut veme, ukážu ti to, zlato...*

Ani jedna z nich nevypadala nijak utrápeně nebo zneužívané: a technicky vzato ani nebyly. Vždyť je nikdo do ničeho nenutil, v klubu pracovaly zcela dobrovolně — alespoň do té míry, do jaké si to samy dokázaly namlouvat. A nikdo po nich nechce nic nezákonného. Vždyť až se ten zpocený páprda na rohu...

*Říkejme mu třeba Earl.*

...rozhoupe k činu a koupí si na kase pár kuponů, jediné, co po těch slečnách bude moct požadovat, je jeden tanec za každý z těch dolarových lupenů. *Tanec*. K ničemu jinému ho to neopravňuje. Cokoli jiného už je čistě na dívčině uvážení.

Ačkoli každé z lupenek — tak se těm dívkám říkalo — samozřejmě dříve či později došlo, že pouhým tančením svou rodinu a drogově závislého přítele neuživí.



*Chm. Lupenky.*

*Jestlipak si toho už někdy někdo všimnul?*

O pět minut později se Earl několikrát propleskl po tváři a s cha-  
trnou fasádou sebevědomého výrazu vyrazil ulicí ke klubu. Dívky  
ho už z dálky vítaly vyzývavými pohledy. Přivítání vyhazovačů už  
tak milé nebylo: jakmile se Earl přiblížil, přikázali mu rozpažit  
a důkladně ho prošacovali.

Což Jasonovi umožnilo všimnout si pistole, kterou měl každý  
z vyhazovačů zastrčenou na kříži za opaskem.

*Samozřejmě...*

Klub Apokalypto nebyl jen taneční bar a bordel, který měl Em-  
pircovi vydělávat peníze. Jen za poslední půlhodinu viděl Jason  
vejít dva divochy z At'hiaka a několik nájemných fixerů z 3Souls —  
a ti sem tančit nepřišli. Přišli sem vyjednávat. Apokalypto bylo  
především centrum Empiricových operací, bezpečné místo pro  
obchodní schůzky, pevnost, do níž se mohl stáhnout, kdyby mu  
cokoli hrozilo. *Tady Empiric nic neponechá náhodě...*

*Takže jak se sakra dostanu dovnitř?*

Vyhazovači před vchodem ustoupili stranou a nechali Earla,  
aby v doprovodu roz dováděných tanečnic vstoupil do útrob klubu.

*No, takhle snadný to mít nebudu.*

Dokud mu nebylo jednadvacet, teoreticky by ho do klubu ani  
vpustit neměli. Nepředpokládal, že by si ochranka dělala hlavu  
s policejními štárami, ale o to větší si budou dávat pozor na to,  
koho pouští k Empiricovi na dostřel. *Možná že kdybych odchytil  
některou z tanečnic...* To by mu mohlo zařídit alespoň nějaké kry-  
tí a dostat ho dovnitř. Jenže si nemohl dovolit vyhazovat peníze za  
taneční lupeny, když sám ještě netušil, z čeho zaplatí zítřejší oběd.

Pohledem sklouzl ke střeše klubu, kterou měl odsud z bal-  
konku jako na dlani. Apokalypto nebylo vystavěné v moderním  
bloku; klub se nacházel v jedné z původních, předválečných bu-  
dov. Jason se neodvažoval hádat, k čemu mohla sloužit tehdy,  
ale zřejmě ke svému původnímu účelu potřebovala skleněnou

kopuli, která vystupovala z jinak rovné střechy. Na škodu nebyla ani teď, když se z budovy stal noční klub: šikmé okenní tabule odrážely světla z klubu do všech stran a zaplňovaly světelnými záblesky celý blok.

A také sloužila jako snadno zneužitelné bezpečnostní riziko.

*Tak fajn.* Jason odložil zbytek tortilly na umaštěný papírový podtácek, ujistil se, že ho nikdo nesleduje, a mrštně se přehoupl přes zábradlí balkonku.

*Takže hezky postaru.*

O chvilku později už Jason dřepěl na vrcholu prosklené kopule Apokalypsa a shlížel dolů pod sebe, přímo na taneční parket. Skleněné tabule nepříjemně skřípaly pod jeho vahou a varovně zazvonily pokaždé, když DJ v klubu přidal do rytmu.

*Ještě že se nebojíš vejšek, Jasone. Opakuj po mně: nebojíš — se — vejšek...*

Pohledem našel muže s oválným obličejem, pohodlně usazeného ve vyvýšené VIP lóži. *Empiric.* Zrovna o něčem rozmlouval s několika polonahými, potetovanými At'hiaka, usazenými u stolu naproti němu. *Tihle nevypadají jako ty ořezávátka ze Sloního hřbitova... A netváří se zrovna přívětivě. O čem se asi dohadují?*

Jason přitiskl nos ke sklu a důkladně si prohlížel všechno, co odsud z klubu mohl vidět. Odhadoval, že uvnitř může být přes tři stovky lidí, z toho jeden, dva, tři... *ne, čtyři vyhazovači, tamhle a tamhle... A další může mít v záloze. A k tomu ti At'hiaka...* Jason si byl jistý, že by se dovnitř dokázal dostat přes jedno z oken v klenbě, ale pochyboval, že by se daleko dostal nepozorovaně. *Tím spíš v kostýmu...*

*Možná by bylo lepší počkat do zavíračky?*

*Ale no tak, nemůžu tady přeci prosedět celou noc...*

Shodil si batoh ze zad a začal v něm šátrat po Dawnerově masce.

*Hlavně zachovej chladnou hlavu. Nejdůležitější je nevyvolat žádný pozdvižení...*

„HEJ!“

Výkřik ho vylekal natolik, že se málem z vrcholu kopule zřítíl.

„Jak ses sem jako *kurva* dostal?!“

Hlas patřil vyhazovači, kterého předtím viděl před klubem. Teď stál na vrcholku požárního schodiště, s nepřítomně se tvářící lupenkou po boku. Dívka nevypadala, že by ji Jasonova přítomnost jakkoli znepokojovala: s dětinským vzrušením držela v natažených rukou vyhazovačovu SP-pětku a ze rtů jí vycházelo tiché *pjú, pjú!*

*Ohledně bouchaček bych měl asi něco vymyslet...*

„Co je?“ utrl se na něj vyhazovač znovu a vytrhl lupence zbraň z rukou. „Spolknul sis jazyk? Ptám se tě, *co jseš zač a jak ses sem do prdele dostal?!*“

Jason, s rukou stále zabořenou v batohu a s Dawnerovou maskou sevřenou v dlani, tiše polkl.

*Okay, Jasone.*

*Možná nebude na škodu jenom jedno maličký pozdvížení...*

Zhruba tou dobou se muž v propoceně košili a špatně uvázané kravatě, který se ovšem rozhodně nejmenoval Earl, odhodlal přistoupit k černovlasé lupence jménem Brea a předáním červeného žetonu ji požádal o tanec.

Po následující tři minuty naplněné těžkým *tuc-tuc-tuc-čika* rytmem se mu úspěšně dařilo zapomenout na onen řetězec nešťastných událostí, kterému za dne optimisticky říkal život. Na celé krásné tři minuty z něj byl alfa-samec celého klubu s pažemi obmotanými kolem nejkrásnější dívky široko daleko. Takže když poslední ze syntetických činelů utichl a zadýchaná Brea si škádlivě skousla ret a zeptala se, jestli chce ještě jednu, muž, který se rozhodně nejmenoval Earl, jí vecpal do náruče všechny kupony, které si u kasy toho večera zakoupil, a už už se ji chystal na kolenou prosit, aby s ním protančila celou noc.

Jeho žádost byla ale přerušena tupým úderem a zapraskáním, dost hlasitým na to, aby zvedlo oči většiny návštěvníků klubu *vzhůru*.

A v příštím okamžiku se jedna z okenních tabulí skleněné kopule nad jejich hlavami roztrhla v dešti střepeň a doprostřed parketu se s ohlušujícím rachotem zřítily dvě postavy. Freneticky blikající pódium náraz nevydrželo a obě těla zmizela v dešti elektrických jisker kdesi v konstrukci pod parketem. Jediné, co zůstalo návštěvníkům klubu před očima, byl ušmudlaný batoh, který se zpožděním dopadl vedle zející díry.

Hudba umlkla, blikající světla se ustálila, dav ztichl. Muž, který se nejmenoval Earl, na celou scénu hleděl spolu s ostatními v takovém úžasu, že ani nepostřehl, jak ho jeho společnice promptně připravila o peněženku a zlaté hodinky po dědečkovi.

Pak, k ohromení všech přihlížejících, se ozvalo neartikulované supění, z jámy se vynořila čísi ruka a stáhla do útrob parketu onen ušmudlaný batoh.

Empiric, majitel klubu, se prodral davem dopředu. Při pohledu na tu spoušť se mu ve tváři zračilo čiré zděšení — to jak jeho mozek začal kalkulovat cenu škod.

„Co to má *sakra-kurva-do-prdele* bejt?!“ rozkřikl se hystericky a zdálo se, že si snad začne rvát vlasy. „*Ochranka?! Kde je kurva ochranka?!* Může mi *kurva* někdo *do prdele* vysvětlit, co se to tady děje?!“

Sotva to dořekl, jako na povel se z jámy v parketu kymácivě vynořil jeden ze členů jeho ochranky. Tvář měl ošklivě pomlácenou, tělo potlučené a zdálo se, že se sotva drží na nohou. Omámeným pohledem se otočil k Empiricovi a otevřel zakrvácená ústa:

„Pa...“

Nestihl ale vydat takřka ani hlásku: postava s tváří skrytou pod maskou, která se vzápětí objevila za ním, ho bleskově chytila za týl a udeřila mu hlavou o pódium. Křuplo to, jak jeho čelo

zanechalo ve skleněné podlaze další prasklinku, a muž se v bezvědomí zhroutil zpět na dno jámy.

Empiric tomu spolu s ostatními diváky přihlížel v šokovaném tichu.

Maskovaný se zapřel dlaněmi o pódium a vyšvihl se z jámy ven. Před zraky všech přihlížejících se chytil za rameno a prudce jím trhl v kloubu. *Luplo to*. Pak se rozhlédl po davu kolem sebe. „Zdravím,“ zavrčel Dawner. „Přišel jsem si zatančit.“

Mastičkář na něj několik vteřin užasle zíral, obličej stažený do groteskně odpudivé grimasy. Ohlédl se na dva At'hiaka, stále sedící u jeho stolu, jako by je prosil o pomoc — nezdálo se ale, že by se divoši plánovali do celé situace jakkoli zapojit. Teprve když se na okrajích davu objevila i jeho ochranka, jako by Empiric znovu získal schopnost řeči.

„Co jseš u všech čertů zač?“ zasyčel na maskovaného.

Jason ignoroval praštění kostí a tupou bolest v pohmožděném boku a narovnal se před Empiricem v celé své výšce. Ano, bolelo to — a bylo by to bolelo mnohem víc, kdyby byl při pádu ze střechy skončil *vespod* —, ale už teď cítil, jak mu adrenalin vyhánil bolest z pohmožděného těla ven a jak se veškerá jeho nervozita a obavy rozplývají jako pára nad hrcem.

Cítil, jak se do něj vpíjí pohled každého člověka v sále. Cítil, jak mu celý klub rezonuje pod konečky prstů jako membrána bitevního bubnu. A muž, kterého pronásledoval poslední tři měsíce, jehož hledání obětoval tolik potu, krve a slz, ten muž stál přímo před ním a neměl nejmenší tušení, *jak moc v hajzlu právě je*.

„Jsem Dawner,“ zavrčel, „a přišel jsem si pro tebe, *Mastičkáři*.“

Empiric zatnul zuby a bojácně klopýtl o krok zpátky. „Tak na co čekáte?!“ zaječel na svoje pohůnky. „Sejměte přece toho šaška!“

Jason se pod maskou zašklebil.

A Dawner rozpráhl ruce ve vyzývavém gestu.

„Tak kdo půjde *první*?“

Dlouho čekat nemusel. První dva chlapi v kožených bundách vzápětí vyskočili na pódium.

*Tohle bude legrace.*

Nemusel se ani pořádně soustředit. Byl tak nabuzený, že mu stačilo jen přivřít oči a muzika se znovu rozeběhla, parket pod jeho nohama se rozzářil jasnými barvami a světla stroboskopu udělala z celé scény nejasnou, těkavou, adrenalinovou show, sérii agresivně ječících fotografií.

„I’M ONLY GETTING STARTEEEED!“

Náhlá změna světla je zmátla. Než se první z jeho soupeřů stačil vzpamatovat, Dawner k němu přiskočil a třikrát ho tvrdě udeřil do břicha — žaludek a játra —, každý úder oddělený temnou pauzou stroboskopu. Druhý vyhazovač chtěl kolegovi pomoci: napráhl se k ráně — a Dawner v milisekundě, kterou mu bliknutí temnoty poskytlo, zmizel. Místo něj udeřil vyhazovač svého kolegu přímo do obličeje.

„Co to...!“

„I WON’T BLACKOUUUUT!“

Příští věc, kterou vyhazovač ucítil, byl tlak v paži, jak mu Dawner chytil ruku v zápěstí a v lokti a...

KŘUP.

„THIS TIME I’VE GOT NOTHING TO WAAAASTE!“

„ÁÁÁRGH!“

*Nemá šanci. Kop do kolene. Levý hák do tváře.*

*Víc muziky!*

„LET’S GO A LITTLE HARDEEEER!!!“

Stroboskop zrychlil, scéna se změnila v epileptickou slide-show. Jason vyskočil. *Temnota*. Noha vyrazila vpřed. *Temnota*. Zásah. *Temnota*. Otočka a druhý kop. *Temnota*. Druhý zásah, křupla čelist. *Temnota*.

Vyhazovač dopadl na freneticky blikající parket.

„I’M ON FIREEEEE!“

Jeho kolega se mezitím vzpamatoval.

*Je hubenej. Maximálně šedesát kilo.*

Skočil po Dawnerovi, jako by ho chtěl zarazit do země. A ten přesně věděl, co dělat.

„I WON'T BLACKOUUUUUUT!“

*Temnota.* Prosmýkl se pod útočnickovými nataženými pažemi a pevně ho chytil v pase. *Temnota.* Zvedl ho na ramena, jeho hlavu pod svými lopatkami. *Temnota.* Zvrátil se nazad a...

TŘÍSK!

Barevné střepy se rozletěly do všech stran. Vyhazovač, s horní částí těla pohřbenou v útrobách parketu, se nepohnul. Jason se znovu zvedl na nohy. Pomalu. Pak zastavil muziku a uklidnil světla.

Celý klub byl zticha.

Vychutnával si výraz v Empiricově tváři.

„Víc toho nemáš?“ zeptal se pohrdlivě.

Tetovaní At'hiaka se pohodlně opřeli ve svých sedačkách, ve tváři pobavený výraz. Mastičkář polkl. Pak švihl pohledem po zbývajících dvou vyhazovačích. „S- snad jsem ř- řekl, *sejměte ho!*“ vykvíkl.

Oba muži poslušně přikývli a vytáhli pistole.

*Jop, ohledně bouchaček musím vážně něco vymyslet,* stihlo Jasonovi prolétnout hlavou. Nato vyšel první výstřel.

Dawner aktivoval všechna světla, intenzita na pět set procent. Klubem se rozlehla tichá, světelná exploze. Osazenstvo zaječelo a zakrylo si oslepené oči. Pak se sál propadl do tmy.

Jason se sklouzl po parketu a vběhl do davu lidí kolem něj. Intuitivně. Teprve pak si uvědomil...

PRÁSK! Další střely.

„ÁÁÁÁÁÁ!“

Dívka, kolem které se zrovna prodíral, zakřičela bolestí a zhroutila se k zemi.

*Sakra!*

Zahlédl temnou siluetu Empirica, jak vyděšeně couvá kamsi do davu. Vzápětí se obrátil na útěk a jal se prodírat tlačenicí k zadnímu východu.

*Nemůžu tu zůstat. Kolik lidí tady postřílí? Musím je dostat ven.  
A nesmím ztratit Mastičkáře.*

Rozrážel dav před sebou a probíjel se ke dveřím. Muzika řvala jako rozjetý vlak.

„THIS-WON'T-STOP-TILL I SAY SO! THIS-WON'T-STOP-TILL I SAY SO! THIS-WON'T-STOP...“

PRÁSK! PRÁSK!

„Bože můj!“

„Pomozte mi někdo!“

„Je raněná!“

Jason vyběhl na ulici.

Empiric právě mizel za rohem.

Neměl šanci utéct. Jason mu ji nehodlal dát.

Rychlým pohybem si uvolnil přístup kyslíku do masky a rozeběhl se.

Nato se ze dveří zadního východu vyřítili i oba vyhazovači se zbraněmi v rukou. K rohu ulice to bylo pořád daleko a Jason byl na volném prostranství.

*Průchod!*

Stěna ulice po jeho pravé ruce se rázem změnila v pasáž. Smykem ostře zahrnul a vrhl se do ní. Vyvedla ho do prostorného dvora.

*Sakra. Udělal jsi slepou uličku.*

*Další průchod?*

*Ne. Požární schodiště.*

Vyrostlo u zdi domu napravo. Pomohl si odrazem od stěny a vyskočil až do prvního patra. Stihl vyběhnout další čtyři, než ho vyhazovači znovu dohnali. *Budou střílet.* Na nic nečekal a pskočil oknem dovnitř domu.

Takhle rychlé stavění uliček nebo schodišť už Jason zvládal téměř bez problémů. Budovy ale byly komplikovanější. Nikdy se mu nepovedlo vytvořit víc než jen prázdné místnosti s okny a dveřmi. A přesně taková byla i místnost, do které právě skočil.



Další komplikace ohledně stavění budov byl materiál. Kovy, beton a další těžké materiály byly u takhle masivních staveb obtížné. Často zjistil, že domy, které vytvořil, jsou celé ze sádrokartonu nebo překližky.

Vnitřek tohohle byl z papíru.

„KURVAAAAAA!“ zazněl domem jeho výkřik, když *protrhl* podlahu a řítit se dolů.

Propadl se o celé patro níž, než se mu podařilo vytvořit podlahu z...

„AU!“

...betonu.

Inu, rozhodně to byl pokrok v jeho stavitelských schopnostech.

Vyškrábal se na nohy a proskočil protějším oknem na další čerstvě vytvořené požární schodiště. Empiric mu unikal. Viděl ho pod sebou na chodníku, měl asi dvě stě yardů náskok. Po střechách na protější straně ulice by měl šanci ho dohnat do dvou bloků, ale k balkonu naproti to bylo alespoň pět yardů...

*No tak. To už jsi přece zvládl.*

Schodiště mu dovoľovalo jen minimální rozběh. Odrazil se a proletěl vzduchem dobrých deset stop.

Pak to temně zahučelo, jak beton drhl o beton, a celý blok na protější straně se o takřka sedm stop posunul jemu naproti.

Zachytil se hrany balkonu, zapřel se nohama a vyskočil nahoru. Budovy se zvolna vracely do původní police. Vyběhl po zdi vzhůru, pomohl si odrazem od římsy a vyškrábal se až na plochu střechu.

*A teď utíkat.*

Díky kyslíku z masky mu nedocházel dech. Empiric v uličkách pod ním už naopak značně zpomaloval. Na příští křižovatce zahnul vpravo. Jason ho bleskově následoval. A už ho měl, už byl před ním. Seskočil přes okraj střechy a svezl se po stěně o dvě patra níž na balkon, pak se zhoupl na utržené prádelní šňůře pod jedním z oken a po okapové rouře se sklouzl o dalších pár pater dolů. Poslední dvě podlaží překonal díky přístřešku před vchodem. Ještě

jeden skok... a dopadl doprostřed ulice přímo před Mastičkáře. Ten vyděšeně zaječel a chtěl běžet zase zpátky.

Jenže uličku, ještě před okamžikem prázdnou, teď zničehonic zahrazovala zeď. A zrovna tak i stranu za Dawnerovými zády.

„Někam jdeš?“ zeptal se Dawner posměšně. Jason udržoval drsný tón, ale věděl, že nemá před oběma vyhazovači tak velký náskok, aby tu mohl plýtvat časem. Ani ta zeď je nemohla zastavit nadlouho.

„Co chceš?“ vyplivl Empiric. „O co ti jde, kurva?! Nic jsem ti neudělal!“

„Máš na svědomí až moc nevinnejch životů.“

„Cože?“ Mastičkář dál zmateně couval. „Já nikdy nezabil živou duši!“

„A určitě do toho počítáš všechny ty děcka, co se ufetovaly tvým metaherákem, hm?“

„Já kurva nemůžu za to, že někdo bere ty sračky, co vyrábím! To je jejich volba!“

„Jo,“ kývl Dawner. „Ale z jejich voleb duši nevymlátím.“

Empiric narazil zády na Jasonem vytvořenou zeď. Ucítil, že je v koncích. Ze zadní kapsy vytáhl vystřelovací nůž a vrhl se po Dawnerovi.

Úhyb — rána — zachytit zápěstí — švihnout.

Nůž Mastičkáři vyletěl z ochablé pěsti a Dawner ho vzápětí srazil k zemi takovou silou, až mu vyrazil dech.

*Teď odsud rychle vypadnout, než se přičítí ti dva.* Cítil je, už byli na křižovatce, možná už slyšeli jejich hlasy.

Vzhlédl a pátral po nejrychlejší únikové cestě.

*Reklamní billboard.*

Jeden byl nad vchodovými dveřmi do domu po levé straně ulice, zavěšený alespoň deset stop vysoko. Ale druhý byl blíž, zasazený v digitálním nosiči před trafikou přímo na chodníku. Dost velký na to, aby se jím protáhl celý člověk. *Reklama na cigarety?* To by snad zvládl napojit na některý bod své sítě...

„Co to kurva...“ ozval se hlas za stěnou, kterou Jason před okamžikem postavil. Vyhazovači byli rychlejší, než čekal.

Empiric, sotva vnímající okolí, se na zemi lehce nadzvedl. „Tady jsem, IDIOTI!“ zahalekal dřív, než k němu Jason stihl přiskočit a definitivně ho omráčit ranou do spánku.

„Jak se tam dostaneme?“

*Tak jo. Čas se krátí.* Měl přinejlepším dvě minuty, které člověku mohlo zabrat, než oběhne blok. *Musím sebrat Empirica a vypadnout.*

Přiběhl k reklamě na cigarety a dotekem ji aktivoval. *Na jaké místo ji napojit...*

„Ty vole...“ ozval se najednou překvapený hlas na druhé straně zdi. „Ta stěna je... ze sádrokartonu.“

Jason ztuhl uprostřed pohybu.

*A kurva.*

Ozvalo se křupnutí, jak se stěnou probořil první z bodyguardů, pistoli v ruce.

To, co v tu chvíli Jasona napadlo, by se jen stěží dalo nazvat plánem. Ale pořád to bylo to nejlepší, co měl.

*Prosím, Attiono... Nenech mě tu umřít.*

PRÁSK!

Přísahal by, že slyšel trhání vláken, jak se mu kulka otřela o oblek na levém rameni.

PRÁSK!

Proskočil reklamou na cigarety a zmizel.

Dírou ve zdi proběhl i druhý vyhazovač a oba na obrazovku zírali s otevřenou pusou, nevěříce vlastním očím.

O dvě sekundy později Jason vyletěl ze zářící plochy billboardu na opačné straně ulice.

Při dopadu srazil prvního z nich k zemi vahou svého těla. Druhý se překvapením sotva zmohl na to, aby zvedl zbraň. *Vykopnout mu ji z ruky, rána do obličeje, dupnout proti kolenu...*

„ÁÁRG!“

*... a pořádnou silou ho prohodit tou mojí pitomou zdí.*

První střelec už se sbíral ze země. Jason k němu rychle přiskočil, a dřív než se zmohl na odpor, ho chytil za ramena a mrštil jím proti billboardu s reklamou na cigarety.

Ozvala se hromová rána, billboard explodoval v dešti zlatých střepů a muž odletěl nazad.

Jason se zastavil v rovnovážném postoji a instinktivně očekával další útok. Žádný už ale nepřišel. Byl tu jen on a tři bezvládná těla. Dech se mu postupně zpomaloval.

*Fajn.*

Na dalším rohu našel telefonní budku. Vytočil číslo policie. „Nechám vám balíček k převzetí. Pod Viaduktem, východní strana.“ A položil.

Otočil se na omráčeného Empirica, který ležel uprostřed ulice. Z kompaktního batůžku na zádech vytáhl lepenku a přilepil mu na prsa složku, do které už včera připravil veškerou inkriminující dokumentaci: výpisy ze sociálních sítí, jména zákazníků, adresy klubů, kde dealovali jeho pohůnci... Všechno, co by Občanské centrum mohlo potřebovat pro to, aby začalo řádné vyšetřování.

*Dokázal jsi to, Jasone.*

*Dostal jsi ho.*

*Tak měj přeci radost...*

Chtěl slavit. Vždyť dnešním večerem završil tažení, na které se vydal před celými třemi měsíci — tažení proti zlu, které rozkládalo jeho město zevnitř. Chtěl, *zoufale chtěl* cítit alespoň nějaké... *zadostiučinění*.

Ale místo toho se díval na omráčeného Empirica a necítil vůbec nic.

Díval se na něj — a neviděl nic víc než *člověka*.

*Co přesně jsi to dokázal, Jasone?*

Kdesi v dálce, hlouběji v bludišti uliček a městských bloků, se začal ozývat hluk davu: to jak se návštěvníci Apokalypsa konečně rozprchli z klubu pryč.

*Není čas ztrácet čas, Jasone. Pojď to dokončit.*

Chytil omráčeného Empirica za ruku a jal se ho táhnout směrem k billboardu na druhé straně ulice.

Cítil se unavený. Tak příšerně unavený.



**PACIENT  
NULA**

**Jméno:** David Fox

**Pohlaví:** Muž

**Rodné číslo:** 120516/0049

**Praxe:** Prodloužený armádní  
výcvik — námořní pěchota  
(2031—2036)

Speciální agent CIA (2037—2042)

Důstojník Exekuční jednotky  
Attiona City (2042—2046)

Důstojník Radniční gardy Attiona  
City (2046—2049)

**Poznámky:** Účastník  
protiofenzivy při povstání  
aktivistického hnutí Blackout;  
osobně zodpovědný za **zatčení**  
smrt Geralda Shawa.

**Administrované testy:**  
wais XVII-R (Wechsler Adult  
Intelligence Scale XVII issue —  
Revised), Rorschachův test,  
WMS (Wechsler Memory Scale),  
TeZaDo (Temperamentově  
zaměřený dotazník), Rey-  
-Osterriethova komplexní figura.

**Výsledky:** Inteligence v pásmu vysokého nadprůměru. Bez problémů  
udrží pozornost po celou dobu testu. Výrazně nadprůměrné  
výsledky v testech dlouhodobé paměti. Testy krátkodobé paměti  
*pouze* lehce nadprůměrné. Převládá divergentní myšlení, navzdory  
armádnímu tréninku. Extrémně krátký reakční čas na podnět.  
Zkřížená laterálníta.

Uzavřené chování, v modelových situacích ale projevuje silnou  
schopnost empatie a obětavost. Znepokojivě časté pocity derealizace  
a depersonalizace. Pevná vůle a velká sebekontrola. Snížený práh  
bolestivosti.

Silná tabáková závislost, častý abúzus alkoholu, subjektivně  
vysvětlovaný jako důsledek posttraumatického stresu. Doporučená  
léčba farmaceutiky.

**Doporučení:** Aiden Brezinski z infiltračního si ho nemůže  
vynachválit. Záznamy má ohromující, většinu těch věcí, co za války  
dělal pro CIA, bych nevěřil snad ani ve filmu. Bez fetu je to troska,  
ale Cole si myslí, že když ho udržíš na *zelených*, bude fit a poslušný  
jako beránek. Ber ho, Murphy, lepšího ti neseženu.

*Jonathan Arrows pro Calibana Murphyho; interní komunikace, 2048*

Když se David Fox probral, seděl vzpřímený na posteli, propocennou přikrývku shrnutou v klíně, a v ruce napřažené do tmy před sebou svíral neexistující zbraň.

Nepamatoval si, co se mu zdálo. Několik okamžiků si dokonce nedokázal ani vzpomenout, kde a *kým* vlastně je.

To se mu poslední dobou stávalo čím dál tím častěji.

Spustil ruku, vydechl a rozhlédl se kolem sebe.

Seděl na posteli ve stísněné, špinavé ložnici. Budík na nočním stolku ohlašoval půlnoc. Zpoza vchodových dveří slyšel tluměný hluk věčně bdícího města. Kapky pleskající o dno plastové vaničky pod prosakujícím topením se zvolna sladily s rytmem jeho srdce. Nožky masařek skřípaly na listu nástěnného kalendáře.

*Dvacátého čtvrtého prosince, přečetly si jeho oči. Je Štědrý den...*

Kaštanové vlasy ženy, která ležela na posteli vedle něj, zašustily o polštář.

*Aha.*

Už se rozpomněl.

Studený vánek pronikající do místnosti skrz špatné těsnění kolem oken mu olízl paži a na předloktí mu okamžitě naskočila husí kůže.

*Potřebuju cigáro...*

*Ne, oponoval si, potřebuješ spát.*

Papírová krabička na nočním stolku byla prázdná. *Včera jsem měl poslední... ?* Ohlédl se na svou spolunocležnici.

*Třeba má v koupelně nějaké prášky na spaní?*

Shýbl se pod postel a chopil se ruksaku, který pod ni včera večer pohodil. Když se potácel do koupelny, pot ho studil na nahé kůži a koberec štípal do chodidel.

Zavřel za sebou dveře. V zrcadle nad umyvadlem ho uvítala cizí tvář.

Ten muž mu byl bezesporu podobný. Někomu by se dokonce mohlo zdát, že jsou oba *absolutně totožní*. Afroameričané, krátké